

Η περιπέτεια μιας φιλίας

Αφιερωμένο στην Κατερίνα, τον Κωνσταντίνο,
την Μικαέλα, τον Θεοδόση και τον Δημήτρη που
μου κάνουν την ζωή παραμυθένια!

Περιεχόμενα

1. Εισαγωγή στην τρέλα.....	4
2. Η περιπέτεια ξεκινά.....	5
3. Η ερμηνεία.....	12
4. Το πρώτο μάθημα.....	15
5. Η καταγίδα.....	18
6. Ταξίδι στον ήλιο.....	21
7. Το τελευταίο εμπόδιο.....	27
8. Η καθοριστική απόφαση.....	30
9. Η φωνή.....	32
10. Ο κόσμος της ομοιότητας.....	37
11. Ο κόσμος της αγάπης.....	41
12. Ο κόσμος του γέλιου.....	45
13. Ο κόσμος του θάρρους.....	49
14. Ο κόσμος των μυστικών.....	51
15. Η πραγματική ερμηνεία.....	55
16. Είκοσι χρόνια μετά.....	62

Πρόλογος

Φιλία. Μια λέξη εύκολη να την προφέρεις, αλλά δύσκολη να την κατανοήσεις. Ο άνθρωπος είναι γνωστό ότι είναι εκ φύση κοινωνικό ον. Έτσι έχει την ανάγκη να δημιουργεί δεσμούς και να συνεργάζεται με τους γύρω του από πολύ μικρή ηλικία. Όμως τελικά είναι τόσο εύκολο όσο ακούγεται να χτιστεί ένας δεσμός μεταξύ δύο ή περισσότερων ανθρώπων; Η αλήθεια είναι πως δυστυχώς ή ευτυχώς, για να δημιουργηθεί ένας δεσμός, χρειάζεται μεγάλη προσπάθεια! Η αμοιβαία αγάπη και φιλία απαιτεί προϋποθέσεις και θυσίες! Αλλά πως είναι δυνατόν τα παιδιά να καταφέρουν να κατανοήσουν την πραγματική φιλία, αφού δεν έχουν μεγάλη πείρα από τη ζωή; Λοιπόν ίσως ένα μαγικό ταξίδι μέσα στην τρέλα και την παράνοια να αρκεί... Θα το δούμε... Ας ταξιδέψουμε λοιπόν μαζί με τους ήρωες της ιστορίας μας, που δεν είναι άλλοι από τα μέλη μιας παρέας! Μιας ξεχωριστής παρέας, που έμελε να βρουν την πραγματική φιλία και να γίνουν πιστοί συνεχιστές της!

1. Εισαγωγή στην τρέλα

«Γεια!» είπε η Μίκα.

«Τι κάνατε όλα αυτά τα χρόνια; Έχουμε να τα πούμε από το νηπιαγωγείο!» συμπλήρωσε ο Ντίμι.

«Δεν έχει και πολύ σημασία! Πάντως τώρα κάτι μου λέει πως θα κάνουμε κάτι τέλειο όλοι μαζί!» απάντησε η Άννα.

Ύστερα ο Ντίμι, η Άννα, η Μίκα, ο Κώστας, ο Τέο και η Κάτια αγκαλιάστηκαν....

Έτσι ξεκίνησαν όλα... Ένα όμορφο καλοκαιρινό απόγευμα που οι φίλοι μας συναντήθηκαν ξανά μετά από έξι ολόκληρα χρόνια! Από τότε η ζωή τους άλλαξε ριζικά! Τίποτα δεν ήταν πλέον ίδιο με ότι πριν! Ήταν σαν οι έξι μας φίλοι να μπήκαν σε μια μαγική διάσταση απομονωμένη από τον πραγματικό κόσμο! Μια διάσταση με γέλιο, παιχνίδι, χαρά, τρέλα, μια διάσταση με ό,τι απαρνιούνται τα περισσότερα έφηβα παιδιά, όπως εκείνοι, φοβούμενοι την κριτική των υπολοίπων!

Ο καθένας έχει την δική του ξεχωριστή προσωπικότητα! Παρόλο που η κάθε προσωπικότητα φαίνεται εντελώς αταίριαστη με των υπολοίπων ο συνδυασμός τους είναι αυτός που δημιουργεί τη μαγεία αυτής της παρέας, μια μαγεία που καμία άλλη παρέα στα πέρατα του κόσμου δεν έχει την τύχη να γνωρίσει!

Οι ήρωες της ιστορίας μας λοιπόν είναι έξι άνθρωποι με τις αδυναμίες και τα προτερήματά τους. Έξι ακατέργαστα διαμάντια, που θα ζήσουν ένα ταξίδι... Ένα ξεχωριστό ταξίδι!

2. Η περιπέτεια ξεκινά

Ήταν Σάββατο απόγευμα. Οι έξι φίλοι απολάμβαναν ένα φυσικά «λιτό» δείπνο, (σουβλάκια και πατάτες), στο αγαπημένο τους στέκι, το περίφημο μαγαζί «Το κεντρικόν».

«Το ευχαριστηθήκατε που ήρθαμε πάλι εδώ πέρα;» ρώτησε ο Κώστας. «Άλλο ένα Σάββατο απόγευμα που σπαταλάω την ώρα μου! Βέβαια είναι καλύτερο από το σπίτι της Άννας χωρίς αμφιβολία!».

«Σιγά δεν είναι και τόσο χάλια εδώ...» απάντησε ο Ντίμι.

Ο Κώστας κοίταξε τα τρία κορίτσια με χιουμοριστικό ύφος που έτρωγαν αμέριμνες τα σουβλάκια τους με άνεση και ηρεμία... Ύστερα με το ίδιο βλέμμα κοίταξε τον Ντίμι. Αυτός χαμογέλασε.

«Πάμε καμιά βόλτα;» ρώτησε ο Τέο. «Βαρέθηκα εδώ! Εξάλλου σουβλάκι έφαγα και το μεσημέρι!».

«Όπως πάντα ο Τέο έχει απολαύσει τις γαστρονομικές μας επιλογές προτού καν τις φάμε!» είπε η Μίκα και όλο το τραπέζι τραντάχτηκε στα γέλια.

Από το τράνταγμα τα ποτήρια της Άννας και της Κάτιας έπεσαν μαζί με όλο το νερό που είχαν μέσα. Περισσότερο να πούμε πως ο σερβιτόρος ήρθε τρέχοντας στο τραπέζι τους και προσπαθώντας να διατηρήσει την ψυχραιμία του είπε: «Καλέ τι έκπληξη! Πάλι εδώ η αγαπημένη μου παρέα της συμφοράς! Έχω χάσει και το μέτρημα δύο χρόνια τώρα. Αυτό είναι το εικοστό ή το τριακοστό ποτήρι που σπάτε;»

«Ε δεν θα 'ναι το τριακοσιοστό;» απάντησε ο Κώστας κρυφογελώντας.

Γενικά όπως θα συμπεράνατε και μόνοι σας η παρέα με το νερό δεν είναι και πολύ καλοί φίλοι. Μερικές φορές είναι σαν να έχουν μαλώσει και το νερό μη μπορώντας να τους αντέξει τρέπεται σε άτακτη φυγή.

«Άντε τελικά θα πάμε βόλτα;» επανέλαβε ο Τέο.

«Και ο κόσμος να γκρεμίζεται χαμπάρι δεν θα πάρεις! Κάτσε να πληρώσουμε τα σπασμένα και θα πάμε!» απάντησε η Άννα.

Έτσι αφότου πλήρωσαν και ευχαρίστησαν τον σερβιτόρο για την υπομονή του ξεκίνησαν να περπατάνε στους δρόμους του Μοσχάτου της περιοχής που έμεναν.

«Εγώ λέω να πάμε στο πάρκο!» φώναξε η Άννα.

«Δεν είναι λίγο επικίνδυνα τέτοια ώρα;» ρώτησε η Κάτια.

«Εγώ είμαι μέσα! Το πολύ πολύ να πεθάνουμε...» απάντησε ο Ντίμι.

«Έλεος!» είπαν με μια φωνή τα κορίτσια και όλοι κατευθύνθηκαν στο πάρκο.

Όταν έφτασαν στην είσοδο του πάρκου, η αλήθεια είναι πως όλοι δείλιασαν να μπουν μέσα, καθώς είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει. Τελικά ο Τέο ο γενναίος της παρέας μπήκε πρώτος και ολόκληρη η παρέα τον ακολούθησε.

«Είστε για έναν αγώνα δρόμου;» πρότεινε η Κάτια όλο χαρά.

«Αχ να χαρείτε όχι πάλι αγώνας! Έχουμε φάει και τα σουβλάκια!» είπε η Μίκα.

«Εγώ ως γνωστόν είμαι αθλητής στίβου οπότε θα σας κερδίσω! Μέσα!» απάντησε ο Τέο.

«Εσύ Κώστα τι λες;» ρώτησε η Άννα.

«Με ρωτάς σοβαρά τώρα;» απάντησε εκείνος.

«Νομίζω όλοι καταλάβαμε την απάντηση!» είπε με σιγουριά ο Ντίμι.

«Καλά τα λόγια είναι περιττά!» τους διέκοψε η Κάτια.

«Τα λόγια είναι περιττά...» άρχισαν να τραγουδούν σαν μεθυσμένες η Άννα και η Μίκα.

«Αχ θεέ μου γιατί είμαστε τόσο τρελοί!» χασκογέλασε η Κάτια.
.«Λοιπόν, ΤΡΙΑ ΔΥΟ ΕΝΑ ΠΑΜΕ!»

Όλη η παρέα εκτός του Κώστα που τους ακολουθούσε με χαλαρά νωχελικά βήματα έτρεχε σαν τρελή! Τίποτα μα τίποτα δεν την σταματούσε! Ούτε τα κλαδιά, ούτε οι γάτες ούτε τα τεράστια δέντρα που υψώνονταν μπροστά τους. Όσπου ξαφνικά ο Κώστας φώναξε: «Εντωμεταξύ δεν έχετε καν ορίσει τερματισμό!»

«Ωχ όντως!» συμφώνησε η Μίκα έτοιμη να πέσει κάτω από τα γέλια!

«Λεπτομέρειες!» είπε η Άννα καθώς έπεφτε σκασμένη στα γέλια πάνω στη Μίκα.

«Εμένα άλλο με ανησυχεί!» φώναξε η Κάτια. «Τα ωράρια τα κοιτάξαμε; Αν κλείδωσαν την πόρτα; Πώς θα βγούμε έξω;».

«Όλο την καταστροφή φέρνεις!» την αποδοκίμασε η Άννα.
«Τίποτα δεν θα έχει συμβεί!».

Η Κάτια κοίταξε τη Μίκα με ένα θυμωμένο ύφος. Πήγε κάτι να πει άλλα την διέκοψε ο Ντίμι: «Σε κάθε περίπτωση είναι καλύτερο να γυρίσουμε επιτέλους σπίτια μας! Δώδεκα πάει η ώρα!».

«Σιγά εγώ έχω κάτσει και μέχρι τις δύο σε πάρκο μια φορά! Ολομόναχος αν θέλετε να ξέρετε!» διαφώνησε ο Τέο.

«Δεν θέλουμε να ξέρουμε!» τον κορόιδεψε ο Κώστας. Ύστερα όλοι η παρέα κατευθύνθηκε προς την έξοδο. Λίγο πριν φτάσουν όμως ακούστηκε ένας ήχος από την καγκελόπορτα της εισόδου! Ήταν ο φύλακας που κλείδωνε το πάρκο!

Μόλις το συνειδητοποίησαν τα παιδιά άρχισαν να τρέχουν σαν τρελά προς την είσοδο μπας και τον προλάβουν αλλά ήταν ήδη πολύ αργά!

«Όχι ρε φίλε! Έμεινα κλειδωμένος με αυτές σε ένα ερημικό πάρκο! Ούτε στον χειρότερο μου εφιάλτη!» είπε ο Κώστας προσπαθώντας να ελαφρύνει την ατμόσφαιρα από το άγχος όλων που την κυρίευε.

«Πιστεύεις είναι ώρα για αστεία τώρα;» θύμωσε η Άννα.

«Εσύ ειδικά Άννα μην μιλάς, γιατί εσύ μας έμπλεξες! Να πάμε στο πάρκο και να πάμε στο πάρκο! Ορίστε τώρα!» της αντιμίλησε η Κάτια.

«Δεν είναι ώρα τώρα να επιρρίψουμε ευθύνες παιδιά και φυσικά δεν φταίει η Άννα! Όλοι μαζί το αποφασίσαμε!» είπε προσπαθώντας να ηρεμήσει τα πνεύματα η Μίκα.

«Αν δεν είχαμε κάνει τον ηλίθιο αγώνα δρόμου σου δεν θα βρισκόμασταν σε αυτήν την κατάσταση τώρα Κάτια! Οπότε μην κατηγορείς εμένα!» φώναξε η Άννα.

«Αχ πόσο τις βαριέμαι όταν μαλώνουν!» είπε ο Τέο στον Κώστα.

«ΤΙ ΕΙΠΕΣ;» ούρλιαξαν ταυτόχρονα η Κάτια και η Άννα.

Έπειτα ολόκληρη η παρέα άρχισε να χειρονομεί και να φωνάζει. Ο ένας κατηγορούσε τον άλλον ενώ δεν επικρατούσε καμία λογική αφού τη μία ο ένας συμφωνούσε με τον άλλον και την αμέσως επόμενη στιγμή διαφωνούσε κάθετα! Ξάφνου ως εκ θαύματος όλοι σώπασαν! Ένα εκτυφλωτικό φως κυρίευσε τον ουρανό! Μια εκκωφαντική μελωδία ακούστηκε και από ψηλά έπεσε ένα περίεργο παλιό κουτάκι, που έμοιαζε να είναι χρυσοποίκιλτο! Αμέσως μετά ο ουρανός επέστρεψε στο συνηθισμένο του χρώμα και επικράτησε ανησυχητική σιωπή.

«Κατάλαβε κανένας τι έγινε;» ρώτησε τρομαγμένος ο Ντίμι.

«Θα έπρεπε;» τον περιέπαιξε ο Κώστας.

«Ποιο, ποιο, ποιος θα πάει να το πιάσει;» ρώτησε τρέμοντας η Κάτια.

«Ποιο πάλι;» απόρησε η Άννα.

«Ολόκληρο κουτί έπεσε δεν το είδες;» της απάντησε εκνευρισμένα η Κάτια.

«Α ναι συγγνώμη!» είπε ντροπαλά η Άννα.

«Λοιπόν, ποιος θα πάει;» ρώτησε η Μίκα.

Τότε όλη η παρέα κοίταξε τον Τέο με ένα ελπιδοφόρο βλέμμα...

«ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ!» φώναξε εκείνος που έπιασε το νόημα. «Γενναίος είμαι, δεν πάω γυρεύοντας!» πρόσθεσε.

«Ας πάει να το πιάσει η Άννα που το ξεκίνησε όλο αυτό» είπε ο Κώστας.

«Εεε, όχι;» ρώτησε αγχωμένη η Άννα.

«Εεε, ναι;» είπε όλη η παρέα.

Έτσι η Άννα πλησίασε διστακτικά το κουτάκι. Πήρε μια βαθιά ανάσα και το έπιασε. Ύστερα έτρεξε στα παιδιά.

«Άντε τι περιμένεις άνοιξέ το!» φώναξε ο Ντίμι όλο ανυπομονησία.

«Καλά! Μην με φας κιόλας! Τώρα το ανοίγω!» του απάντησε η Άννα.

Μόλις η Άννα άνοιξε το κουτί μια μαγική διαπεραστική μελωδία άρχισε να παίζει ενώ παράλληλα ξεπετάχτηκε μια μπαλαρίνα που χόρευε στον ρυθμό! Ολόκληρο το πάρκο φωτίστηκε και από το πουθενά εμφανίστηκαν γλυκά αηδόνια που συνόδευαν την μελωδία με το υπέροχο κελάηδισμά τους! Όλη η παρέα είχε παραλύσει από τον φόβο. Ξάφνου η μπαλαρίνα ξεκίνησε να τραγουδάει με φωνή τόσο δυνατή που θα μπορούσε να ακούγεται σε όλο τον πλανήτη!

«Εσείς που το μουσικό κουτί ανακαλύψατε

Του εαυτούς σα τυχερούς να θεωρήσετε

Στην πραγματική φιλία θα οδηγηθείτε

Αν σωστά το εκμεταλλευτείτε

Έξι στροφές γύρω από τον σημαντικό κόσμο σας κάντε!

Και ύστερα πετάξτε ως το φως του άλλου πολιτισμού!

Τέλος το πιο βαθύ του και ανεξερεύνητο σημείο του
αφουγκραστείτε!

Και θα ανταμειφτείτε!»

Μετά την απαγγελία της μπαλαρίνας η μουσική σταμάτησε
επιτόπου. Όλο το πάρκο σκοτείνιασε αλλά με ένα ασυνήθιστο
χαοτικό σκοτάδι!

«Γρήγορα πιάστε το χέρι μου!» διέταξε τα παιδιά η μπαλαρίνα.

Εκείνα μην έχοντας άλλη επιλογή την υπάκουσαν
τρομαγμένα...

3. Η ερμηνεία

Μόλις τα παιδιά άγγιξαν την μπαλαρίνα τηλεμεταφέρθηκαν σε ένα πολυτελές τεράστιο πλοίο στα μέσα ενός απέραντου ωκεανού ενώ ο ήλιος έλαμπε στον ουρανό...

«Τι ακριβώς συνέβη; Κατάλαβε κανείς;» αναρωτήθηκε η Μίκα.

«Και η μπαλαρίνα πού εξαφανίστηκε;» συμπλήρωσε η Κάτια.

«Εγώ αυτό που ξέρω είναι ότι βρισκόμαστε πάνω σε ένα πολυτελέστατο πλοίο με όλες τις ανέσεις και μάλιστα εντελώς δωρεάν! Ας το εκμεταλλευτούμε και ας φάμε και τίποτα! Πείνασα.» τους απάντησε ο Κώστας.

«Α καλά! Εδώ έχουμε μεταφερθεί στη μέση ενός ωκεανού χωρίς να ξέρουμε τον δρόμο της επιστροφής! Εντωμεταξύ ο ουρανός είναι κατάφωτος ενώ πριν λίγο είχε πίσσα σκοτάδι και εσένα σε νοιάζει το φαί!! Θα τρελαθώ!» φώναξε αγανακτισμένη η Άννα.

«Τι θα κάνουμε τώρα; Καμιά ιδέα για το πώς θα γυρίσουμε στα σπίτια μας;» ρώτησε ο Τέο.

«Ίσως για να επιστρέψουμε να χρειάζεται να ερμηνεύσουμε τα λόγια της μπαλαρίνας από το μουσικό κουτί!» είπε με ενθουσιασμό η Μίκα.

«Ας τα ερμηνεύσει η Άννα. Σε ολόκληρο Broadway θα παίξει δεν μπορεί να μεταφράσει έξι στιχάκια;» την περιέπαιξε ο Κώστας.

«Ναι ναι κορόιδεψε με και άλλο!» είπε ενοχλημένη η Άννα.

«Όπως επιθυμείς!» της απάντησε ειρωνικά ο Κώστας.

Τότε όλη η παρέα, εκτός του Ντίμι που καθόταν σκεπτικός, άρχισε να χειρονομεί και να φωνάζει. Πάλι αν τους άκουγε κάποιος δεν θα καταλάβαινέ που συγκλίνουν και που απέχουν! Οι τόνοι ανέβαιναν όλο και περισσότερο μέχρι που ο Ντίμι φώναξε: «Σταματήστε επιτέλους! Ηρεμήστε! Δεν καταλαβαίνετε! Είναι προφανές αν έχεις λίγη εξυπνάδα τι πρέπει να κάνουμε, για να επιστρέψουμε! Η μπαλαρίνα δεν ήρθε τυχαία σε εμάς! Θέλει να γνωρίσουμε την πραγματική φιλία! Το είπε καθαρά στο ποίημα! Και προφανώς, για να την ανακαλύψουμε χρειάζεται να ακολουθήσουμε τις οδηγίες του ποιήματος! Για αυτό η μπαλαρίνα μας έφερε σε έναν ωκεανό! Θυμάστε; Ο πρώτος στίχος λέει να γυρίσουμε έξι φορές τον πιο σημαντικό μας κόσμο. Άλλος κόσμος εδώ δεν μας δίνεται εύκαιρος, οπότε θα πρέπει να κάνουμε τον κύκλο της γης με το πλοίο έξι φορές!»

«Έχει μια λογική αυτό που λέει!» σκέφτηκε δυνατά η Μίκα.

«Ορίστε ο Ντίμι που δεν μπλέχτηκε στον καβγά μας ξέμπλεξε όλους! Μπράβο Ντίμι!» τον παίνεψε η Άννα.

«Ναι φυσικά! Πολύ μας ξέμπλεξε!» είπε ο Τέο. «Άννα δεν θέλω να σε απογοητεύω αλλά μέχρι να κάνουμε τον γύρο του κόσμου με αυτό το πλοίο έξι μάλιστα φορές, στην καλύτερη περίπτωση θα έχουμε φτάσει πενήντα χρόνων...» συμπλήρωσε γειώνοντας την.

«Α! Αν σκοπεύετε να με βάλετε να περάσω όλη μου τη ζωή οδηγώντας ένα πλοίο στον ωκεανό με αυτές μέσα ξεχάστε το!» παραπονέθηκε κρυφογελώντας ο Κώστας. «Ναι εσάς εννοώ!» συμπλήρωσε κοιτάζοντας τα τρία κορίτσια.

Ενώ η παρέα ήταν έτοιμη να αρχίσει ξανά να φωνάζει η μπαλαρίνα εμφανίστηκε από το πουθενά και είπε τραγουδώντας: «Τον χρόνο μην τον φοβάστε σε αυτήν την ιστορία! Στο πλευρό σας είναι, όχι αντίπαλος σας! Το ρολόι τους δείκτες έχει σταματήσει μέχρι η πραγματική φιλία τον κόσμο να φωτίσει!» Αυτά είπε και εξαφανίστηκε μέσα σε ένα σύννεφο σε σχήμα λύρας...

«Ορίστε και αυτό το πρόβλημα λύση βρήκε!» είπε ο Ντίμι όλο χαρά. «Ωχ! Η ομοιοκαταληξία είναι κολλητική!» συμπλήρωσε γελώντας.

«Λοιπόν τι λέτε; Να ξεκινήσουμε το ταξίδι μας;» ρώτησε όλο ενθουσιασμό η Κάτια.

«ΝΑΙ!» απάντησε η υπόλοιπη παρέα με μια φωνή.

4. Το πρώτο μάθημα

«Συγγνώμη αλλά έχω την ελαφριά πολύ ελαφριά, όσο πατάει ένας ιπποπόταμος ρε παιδί μου, εντύπωση πως κάτι ξεχάσαμε... Πώς θα οδηγήσουμε το πλοίο; Από ότι βλέπω δεν έχει πανιά. Αλλά και να είχε, ο άνεμος βρίσκεται σε πλήρη άπνοια!» ενημέρωσε την παρέα ο Κώστας.

«Ας εξερευνήσουμε όλο το πλοίο! Ίσως να υπάρχει κάτι που δεν έχουμε δει και μας βοηθήσει!» τους προέτρεψε η Άννα.

«Όπως; Εγχειρίδιο οδηγιών;» ρώτησε ειρωνικά ο Κώστας.

«ΨΑΧΝΕ!» του φώναξε όλη η παρέα.

Έτσι όλη η παρέα άρχισε να εξερευνεί με μεράκι το πλοίο. Κάποια στιγμή η Μίκα ενθουσιασμένη φώναξε: «Παιδιά νομίζω βρήκα αυτό που ψάχνουμε! Στο κάτω μέρος του πλοίου, εάν ανοίξεις αυτήν την μυστήρια πόρτα στο πάτωμα του καταστρώματος θα οδηγηθείς σε έναν χώρο με θέσεις για κωπηλάτες και κουπιά!»

«Μας δουλεύεις έτσι; Πες πως μας δουλεύεις!» είπε η Κάτια.

«Δεν σας δουλεύω καθόλου αγαπητή μου!» της απάντησε.

«Δηλαδή τώρα εμείς πρέπει να κάνουμε κουπί;» ρώτησε με αγανάκτηση ο Τέο.

«Έλεος μην ρωτάτε τα αυτονόητα!» είπε η Άννα. «Δεν θα εκπληρώσουμε ποτέ την αποστολή μας αν χάνουμε έτσι τον χρόνο μας!».

Η Κάτια κάτι πήγε να της απαντήσει αλλά πριν προλάβει να ανοίξει το στόμα της ο Ντίμι φώναξε: «Λοιπόν από το να μαλώσουμε ας ξεκινήσουμε! Όσο πιο γρήγορα ξεκινήσουμε τόσο πιο γρήγορα θα τελειώσουμε!»

«Έχει δίκιο ο Ντίμι! Άντε ξεκινήστε!» είπε με επιτακτικό ύφος ο Κώστας.

«Τι εννοείς ξεκινήστε; Εσύ θα κάτσεις να μας κοιτάς;» απόρησε θυμωμένα ο Τέο.

«Θα σας θαυμάζω!» τον κορόιδεψε ο Κώστας.

«Καλά μην ασχοληθείτε τώρα με τον Κώστα... Είναι προφανές πως θέλει να μας σπάσει τα νεύρα! Ας κωπηλατήσουμε οι υπόλοιποι!» είπε η Άννα ενοχλημένη.

Έτσι και έγινε. Ο Κώστας τους ακολούθησε στον χώρο κωπηλασίας αλλά δεν κούνησε ούτε το μικρό του δαχτυλάκι. Η υπόλοιπή παρέα έπιασε ελπιδοφόρα τα κουπιά και με όρεξη ξεκίνησε να κωπηλατεί. Όμως όσο ζήλο και αν έβαζαν το πλοίο δεν κινούταν ούτε ένα εκατοστό του εκατοστού! Έβαζαν όλη τους τη δύναμη, έδιναν όλη τους την ψυχή αλλά τίποτα! Ούτε ένα χιλιοστό του χιλιοστού μετακίνηση!

«Μα τι συμβαίνει πάλι;» απόρησε η Κάτια όλο απογοήτευση.

«Ας σκεφτούμε! Κάποια λογική εξήγηση θα υπάρχει!» προέτρεψε την παρέα η Μίκα.

«Παιδιά! Είναι πολύ απλό!» φώναξε ο Ντίμι. «Σκοπός του ταξιδιού είναι να βρούμε την πραγματική φιλία και προφανώς και τις συνθήκες που είναι απαραίτητο να επικρατούν για να ισχύσει! Σκεφτείτε λίγο!» τους είπε.

«Όντως μια φιλία απαιτεί προσπάθεια από όλες της πλευρές για παράδειγμα...» συμπλήρωσε η Κάτια.

«Πλευρές, πλευρές... Ο καθένας μας είναι μία πλευρά!» είπε η Άννα.

«Εν κατακλείδι είναι απαραίτητο και ο Κώστας να κωπηλατήσει!» ολοκλήρωσε την σκέψη ο Τέο.

«Καλά! Καλά! Μην με βρίζετε!» είπε ο Κώστας πάλι κρυφογελώντας. «Θα βοηθήσω!»

Πράγματι τα παιδιά είχαν δίκιο! Μόλις ο Κώστας έπιασε τα κουπιά, το πλοίο ξεκίνησε να μετακινείται με ταχύτητα πολύ πιο γρήγορη από αυτήν που ενδεχόμενος θα μπορούσε να αναπτύξει ένα πλοίο κινούμενο με αυτόν τον τρόπο!

«Συγχαρητήρια!» ακούστηκε η διαπεραστική τραγουδιστή φωνή της μπαλαρίνας. «Μόλις τώρα ανακαλύψατε την πρώτη προϋπόθεση της πραγματικής φιλίας!»

5. Η καταιγίδα

Έπειτα από αυτό το πρώτο τους μάθημα τα παιδιά συνέχισαν να κωπηλατούν ακάθεκτα! Ταξίδευαν και ταξίδευαν! Πέρασαν από μαγικά ανεξερεύνητα τοπία! Απήλαυσαν τον καθαρό αέρα! Τραγούδησαν με τα θαλασσοπούλια! Ένωσαν την ευχαρίστηση και την ικανοποίηση της περιπέτειας! Κάποια στιγμή ανύποπτου χρόνου, (αν και ο χρόνος δεν έχει νόημα σε αυτό το ταξίδι), ο πρώτος γύρος του κόσμου ολοκληρώθηκε... Έτσι ολοκληρώθηκε και ο δεύτερος και ο τρίτος... Έπειτα και ο τέταρτος και ο πέμπτος!

«Επιτέλους! Ένας γύρος μας έμεινε μόνο!» φώναξε ανακουφισμένη η Κάτια.

«Ούτε που το κατάλαβα!» είπε γελώντας ο Τέο.

«Πώς να το καταλάβεις αφού ο χρόνος έχει σταματήσει;» είπε χαμογελώντας ο Ντίμι.

«Παιδιά εγώ είμαι πολύ αισιόδοξη! Θα τελειώσουμε και τον έκτο μας γύρο ωραία ωραία ώσπου να πεις “κύμινο” και μετά θα μας μένουν δύο μόνο αποστολές! Το δύσκολο μέρος ολοκληρώθηκε!» είπε ελπιδοφόρα η Μίκα.

Έτσι τα παιδιά συνέχισαν να κωπηλατούν όλο χαρά και ελπίδα! Τα λόγια της Μίκας έμοιαζαν να είχαν επαληθευτεί. Έμοιαζαν... Γιατί ξαφνικά εκεί που κανείς δεν το περίμενε...

«Ωχ! Τι συμβαίνει; Νομίζω χάνουμε τον έλεγχο του πλοίου!» φώναξε η Άννα.

«Σωστά νομίζεις! Το πλοίο τρύπησε! Και ακούγονται βροντές από έξω! Ωχ δείτε κάτι αστραπές!» φώναξε ο Κώστας.

«Τι ήθελα και μίλησα!» κλάφτηκε η Μίκα.

«Τι θα κάνουμε τώρα;» ρώτησαν με αγωνία ο Ντίμι, ο Τέο και η Κάτια.

Πριν προλάβουν να σκεφτούν, όλη η παρέα είχε βρεθεί να κολυμπάει στον αγριεμένο ωκεανό! Τα κύματα όλο και αύξαναν ύψος, παρασέρνοντας τα παιδιά μακριά από το πλοίο τους! Η παρέα μαχόταν να παραμείνει ενωμένη αλλά μάταια! Τα κύματα οδηγούσαν το κάθε παιδί όπου ήθελαν χωρίς φυσικά να λαμβάνουν υπόψη την βούλησή του! Οι μοναδικές που είχαν πετύχει να παραμείνουν σχετικά κοντά ήταν η Κάτια και η Άννα. Ξαφνικά η Κάτια βρήκε και γαντζώθηκε από μια ξύλινη σανίδα.

«Κολύμπα προς τα αριστερά!» της φώναξε η Άννα. «Μην κάνεις του κεφαλιού σου, έλεος! Κάνε αυτό που σου λέω! Πρέπει να πλησιάσουμε τους άλλους!»

«Ρε Άννα έλεος πια!» αντιμίλησε η Κάτια. «Δεν είμαι αντικείμενο, άνθρωπος είμαι! Έχω την δικιά μου βούληση και θα κάνω αυτό που κρίνω σωστό! Μακάρι να μπορούσες να αλλάξεις αυτόν σου το χαρακτήρα και να με καταλάβεις, έστω μια φορά! Σε βαρέθηκα! Όσο καλό μου κάνεις το καταστρέφεις σε μια στιγμή με την συμπεριφορά σου!»

Μόλις η Κάτια ολοκλήρωσε τα λόγια της αυτά, μια τεράστια ρουφήχτρα πλησίασε την Άννα, έτοιμη να την ρουφήξει! Τότε η Κάτια φώναξε: «Όχι! Μη! Πώς σταματάει αυτή η ρουφήχτρα; Δεν θέλω να σε χάσω Άννα δεν το εννοούσα! Σε αγαπώ, γιατί είσαι εσύ!» Ύστερα κολύμπησε με αυτοθυσία προς την

ρουφήχτρα! Τότε τα νερά γαλήνεψαν! Ο ήλιος ξαναπήρε την θέση του ψηλά στον ουρανό και όλη η παρέα μεταφέρθηκε μαγικά ξανά πάνω στο πλοίο, το οποίο έμοιαζε άθικτο! Σαν να μην είχε συμβεί τίποτα!

«Ευχαριστώ ειλικρινά!» είπε όλο ευγνωμοσύνη η Άννα στην Κάτια.

«Δεν κάνει τίποτα...» είπε η Κάτια ντροπαλά.

Τα δύο κορίτσια αγκαλιάστηκαν σφιχτά και δάκρυα χαράς κύλησαν από τα πρόσωπά τους!

«Έτσι εξηγείτε πως σταμάτησαν όλα ξαφνικά!» είπε η Μίκα.

«Ήταν άλλο ένα μάθημα!» φώναξε ο Ντίμι.

«Ναι! Η Κάτια αποδέχθηκε την Άννα, (πώς το κατάφερε αυτό δεν ξέρω), με τα ελαττώματα της σώζοντάς την αυτούσια από την ρουφήχτρα!» είπε ο Κώστας με ένα κρυφό γελάκι.

«Επομένως η δεύτερη προϋπόθεση για την πραγματική φιλία είναι η αποδοχή!» ολοκλήρωσε για άλλη μια φορά την σκέψη της παρέας ο Τέο.

«Μπράβο και πάλι παιδιά! Με κάνατε πολύ περήφανη! Πήρατε το δεύτερο μάθημά σας και ολοκληρώσατε επιτυχώς την πρώτη σας αποστολή, αφού τα κύματα χωρίς να το καταλάβετε σας βοήθησαν να ολοκληρώσετε κολυμπώντας τον έκτο και τελευταίο γύρο σας! Ήρθε η ώρα να προχωρήσετε στον επόμενο στίχο! Πετάξτε ως το φως του άλλου πολιτισμού!» τραγούδησε η μπαλαρίνα και ύστερα εξαφανίστηκε σε ένα σύννεφο σχήματος βιολοντσέλου.

6. Ταξίδι στον ήλιο

«Πετάξτε ως το φως του άλλου πολιτισμού... Μάλιστα! Διαφωτιστικότερος στίχος!» παραπονέθηκε ο Κώστας.

«Μην βιάζεσαι! Αν σκεφτούμε, σίγουρα θα τον κατανοήσουμε!» τον προέτρεψε η Μίκα.

«Εγώ νομίζω κατάλαβα!» είπε περήφανα ο Ντίμι.

«Ωχ! Πάλι θα μιλήσει ο φωστήρας!» είπε κοροϊδευτικά ο Τέο.

«Θέλετε να ακούσετε, ναι ή ου;» ρώτησε εκνευρισμένος ο Ντίμι.

«Ου!» είπε ο Κώστας.

«Μην τους ακούς Ντίμι μου, πες μας!» τον παρότρυνε η Άννα.

«Εμ, η αρραβωνιαστικιά του τι θα έλεγε;» κορόιδεψε ο Κώστας.

«Πόσο γλύκες!» είπαν ταυτόχρονα η Μίκα και η Κάτια.

«Καλά εγώ ξεκινάω και όποιος θέλει ας με ακούσει!» είπε ακόμα πιο εκνευρισμένα ο Ντίμι. «Είναι πολύ πιο απλό από όσο δείχνει! Ποιο είναι το φως του κόσμου μας; Ο ήλιος! Προφανώς το νόημα του στίχου αυτού είναι να φτάσουμε στον ήλιο!»

«Α! Ας τον κάνει κάποιος να σταματήσει! Θα πεθάνω από τα γέλια! Σαν πολύ φαντασία δεν έχεις Ντίμι; Πώς ακριβώς εμείς οι έξι έτσι που μας βλέπεις θα φτάσουμε στον ήλιο;» τον περιέπαιξε ο Κώστας.

«Σε αυτήν την μαγική διάσταση Κώστα όλα είναι πιθανά! Έχει αποδειχθεί επανειλημμένα πια! Αρκεί να έχεις λίγη φαντασία και θα βρεις τον τρόπο!» του απάντησε η Άννα.

Με τα λόγια της Άννας ένα φανταχτερό ουράνιο τόξο έσκισε στα δύο τον ουρανό. Έμοιαζε με χρωματιστή σκάλα που οδηγούσε κατευθείαν στον ήλιο!

«Νομίζω η λύση εμφανίστηκε σε μας από μόνη της! Είναι προφανές πως το ουράνιο τόξο θα μας οδηγήσει στον προορισμό μας, δηλαδή στον ήλιο παντοκράτορα!» είπε ενθουσιασμένα η Μίκα.

«Δηλαδή τώρα εμείς οι έξι θα περπατήσουμε πάνω σε ένα ουράνιο τόξο;» ρώτησε δύσπιστα ο Κώστας.

«ΜΑΛΙΣΤΑ!» του απάντησε όλη η παρέα με μια φωνή.

Χωρίς άλλη καθυστέρηση η παρέα προσπάθησε να πατήσει πάνω στο ουράνιο τόξο! Και ποιος θα το πίστευε; Τα κατάφεραν! Η διαδρομή τους μέχρι τον ήλιο, αν και ανεξήγητη ήταν ότι πιο όμορφο είχαν ζήσει! Το κάθε χρώμα φέγγιζε κάθε φορά που το πατούσαν ενώ έβγαζε και μια μελωδική νότα! Τα σύννεφα είχαν δημιουργήσει έναν κύκλο γύρω από τα παιδιά και είχαν πάρει σχήμα περήφανων μονόκερων που τα συνόδευαν στο μαγικό τους ταξίδι! Κάποια στιγμή έφτασαν τον ήλιο!

«Ωραία και τώρα τι κάνουμε μικροί εξερευνητές;» ρώτησε ο Τέο.

«Δεν έχω ιδέα!» του απάντησε ο Ντίμι.

«Ίσως αν ρωτούσαμε τον ήλιο να μας απαντούσε!» είπε η Κάτια.

«Εμ...» είπε ο Κώστας

«Καθόλου εμ! Γιατί εμ; Τόσα ανεξήγητα έχουμε περάσει; Γιατί να μην μιλήσουμε στον ήλιο;» του αντιμίλησε η Μίκα.

«Ακούτε τι λέτε;» την ρώτησε εκνευρισμένα ο Κώστας. «Αυτό που θέλετε να κάνουμε είναι τελείως αφύσικο!» πρόσθεσε.

«Γιατί είπε κανείς μας πως χρειάζεται να κάνουμε κάτι φυσιολογικό;» τον ρώτησε η Άννα.

«Λοιπόν τα λόγια είναι φτώχεια! Ποιος θα μιλήσει;» ρώτησε με τη σειρά του ο Ντίμι.

Τότε η όλη η παρέα στράφηκε προς τον Τέο.

«Κατάλαβα...» είπε αυτός. «Εντάξει θα το κάνω και αυτό. Να δούμε τι άλλο θα ζήσω με εσάς που έμπλεξα!» συνέχισε.

«Εεε... Κα, κα, καλησπέρα σας κυ, κύριε Ήλιε!» είπε δειλά.

«ΚΑΛΗΣΠΕΡΑ!» απάντησε ο ήλιος με μια βροντερή φωνή.

Όλη η παρέα ανατρίχιασε και γέμισε με ένα ανάμεικτο συναίσθημα φόβου και δέους!

«Μη, μη, μήπως θα μπορούσατε να μας βοηθήσετε να βρούμε την πραγματική φιλία;» ρώτησε ο Τέο τρομαγμένα.

«ΧΑ ΧΑ ΧΑ! ΜΙΚΡΕ ΜΟΥ! ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΚΕΡΔΙΖΕΤΑΙ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΑΛΛΑΓΜΑ! ΘΑ ΘΕΣΩ ΛΟΙΠΟΝ ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΔΕΙΛΙΜΑΤΑΚΙ ΣΕ ΕΝΑΝ ΑΠΟ ΕΣΑΣ ΠΟΥ ΙΣΩΣ ΜΑΛΙΣΤΑ ΣΑΣ ΒΟΗΘΗΣΕΙ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ ΣΑΣ!» απάντησε ύπουλα ο ήλιος. «Λοιπόν για να σκεφτώ, για να σκεφτώ... Μάλιστα... Αποφάσισα... Εσύ πως ονομάζεις παιδί μου;» ρώτησε στη συνέχεια τον Κώστα.

«Κώστας!» απάντησε με θάρρος εκείνος.

«Λοιπόν Κώστα... Ξέρεις πως εγώ με ένα μικρό μου άγγιγμα μπορώ να χαρίσω απλόχερα σε όλους σας έναν καυτό φριχτό θάνατο...» του είπε ο ήλιος γελώντας. «Και θα το κάνω!» συνέχισε, «εκτός αν μου προσφέρεις έναν από την παρέα... Οποιονδήποτε! Εσύ θα διαλέξεις!»

«Εννοείς ότι εγώ πρέπει να διαλέξω έναν από την παρέα μου για να θυσιαστεί;» ρώτησε με πραγματικό τρόμο ο Κώστας.

«Ακριβώς!» του απάντησε ο ήλιος.

Μετά από αυτόν τον σύντομο διάλογο επικράτησε απόλυτη σιωπή, ενώ το ουράνιο τόξο άρχισε να τρέμει και να εξαφανίζεται αργά και σταθερά! Ο Κώστας κοιτούσε έναν έναν από την παρέα, βαθιά ίσαμε την ψυχή του, με μάτια έτοιμα να δακρύνουν. Ούτε ο ίδιος ήξερε τι να κάνει.

«Κώστα αποφάσισε... Ό,τι και να αποφασίσεις εμείς θα το κατανοήσουμε!» του είπε η Μίκα πιάνοντας του στοργικά το χέρι.

«Ναι!» απάντησε όλη η παρέα έτοιμη όμως να δακρύνει.

«Αποφάσισα!» φώναξε με σιγουριά ο Κώστας. «Διαλέγω εμένα!»

«Τι;» ρώτησαν με έκπληξη η παρέα και ο ήλιος με μια φωνή.

«Αυτό που ακούς ήλιε. Αν θες κάποιον από την παρέα πάρε εμένα!» είπε με αποφασιστικότητα.

Ξαφνικά το ουράνιο τόξο άστραψε, ο ήλιος ανέβηκε ψηλά και έλαμψε, ενώ η παρέα μεταφέρθηκε ξανά στο πλοίο της σώα και αβλαβής.

«Πώς έγινε αυτό πάλι;» αναρωτήθηκε ο Τέο.

«Ήταν ένα μάθημα ξανά!» αναφώνησε η Κάτια.

«Στην πραγματική φιλία κάποιες φορές χρειάζεται να αφήνεις πίσω το δικό σου συμφέρον για να κρατήσεις τη φιλία ζωντανή!» φώναξε η Άννα.

«Ναι! Ο Κώστας αυτό έκανε μας έβαλε πιο πάνω από τον ίδιο του τον εαυτό!» συμπλήρωσε η Μίκα.

«Έτσι βρήκαμε άλλο ένα στοιχείο της πραγματικής φιλίας και σωθήκαμε!» ολοκλήρωσε το συμπέρασμα της παρέας ο Ντίμι.

«Ναι μην το παίρνετε και πάνω σας. Είχα καταλάβει που το πήγαινε ο ήλιος για αυτό θυσιάστηκα. Αλλιώς σιγά μην χανόμουν για σας!» αποκρίθηκε ο Κώστας.

«Όπως και να έχει πήραμε ένα μάθημα και σωθήκαμε!» είπε η Κάτια.

Μετά από αυτή τους την περιπέτεια τα παιδιά αποφάσισαν να ξεκουραστούν για λίγο πριν εκπληρώσουν την τρίτη και τελευταία τους αποστολή. Ο Κώστας ήθελε να απομονωθεί για λίγο και πήγε να χαλαρώσει όπως είπε στην υπόλοιπη παρέα στο δωμάτιο κωπηλασίας. Τα υπόλοιπα παιδιά έκατσαν στο κατάστρωμα... Ξάφνου εμφανίστηκε στον Κώστα η μπαλαρίνα.

«Και τώρα που είμαστε μόνοι μας πες μου την αλήθεια...» του είπε.

«Δεν σε καταλαβαίνω. Ποια αλήθεια;» την ρώτησε ο Κώστας με ένα ύφος εσκεμμένης αγνοίας.

«Δεν καταλαβαίνεις;» τον ξαναρώτησε.

«Καλά! Εντάξει το παραδέχομαι! Δεν το ήξερα πως θα σωζόμουν... Αλλά δεν έχει σημασία! Δεν θέλω να το μάθει κανένας!» αποκρίθηκε εκείνος.

«Και παρόλα αυτά τους έσωσες! Κώστα μπορεί να μην θες να το δείξεις, αλλά είσαι ένας σπάνιος και υπέροχος φίλος!» του είπε και εξαφανίστηκε σε ένα σύννεφο σχήματος κιθάρας.

Έπειτα από μερικές στιγμές ακούστηκε από μακριά η τραγουδιστή φωνή της μπαλαρίνας: «Συγχαρητήρια για άλλη μια φορά παιδιά! Τα καταφέρατε! Μόνο μια αποστολή σας μένει μόνο! Το πιο βαθύ και ανεξερεύνητο σημείο του άλλου πολιτισμού αφουγκραστείτε!»

7. Το τελευταίο εμπόδιο

«Λοιπόν παιδιά! Ανασκουμπωθείτε! Μια αποστολή μας έμεινε μόνο! Ας την φέρουμε εις πέρας, για να τελειώσουμε!» φώναξε ενθουσιασμένα η Άννα.

«Να μην ξεκουραστούμε λίγο ακόμα; Δεν περάσαμε και λίγα!» παραπονέθηκε ο Ντίμι.

«Και προβλέπω πως ούτε τώρα θα περάσουμε λίγα!» συμπλήρωσε ο Τέο.

«Αυτό ξαναπέστο!» συμφώνησε ο Κώστας.

«Κοίτα εδώ τεμπελιά!» είπε η Μίκα.

«Εγώ συμφωνώ μαζί τους λιγάκι...» αποκρίθηκε η Κάτια.

«Από ότι φαίνεται μόνο εμείς οι δυο είμαστε διατεθειμένες να αναλάβουμε δράση!» είπε η Άννα στη Μίκα.

«Καλά Άννα μου δεν χρειάζεται να ξεκινήσουμε από τώρα... Αφού δεν θέλουν κιόλας. Ας ξεκουραστούμε για λίγο ακόμα...» της απάντησε η εκείνη.

Πριν προλάβει να ολοκληρώσει τα λόγια της το πλοίο γέμισε καπνούς και η θερμοκρασία άρχισε να ανεβαίνει με υπερβολική ταχύτητα!

«Νομίζω δεν θα προλάβετε να ξεκουραστείτε!» φώναξε με τρόμο η Άννα.

«Γιατί όποτε μιλάω πρέπει πάντα κάτι να συμβαίνει;» αναρωτήθηκε η Μίκα.

«Αφού μιλάς εσύ! Τι άλλο πρέπει να συμβαίνει δηλαδή, για να τύχει κάτι;» της απάντησε χιουμοριστικά ο Κώστας.

«Δεν είναι ώρα για αστεία τώρα!» ούρλιαξε η Κάτια. «Τι θα κάνουμε;» συμπλήρωσε.

«Σαν τι να κάνουμε! Πρέπει να βρούμε έναν τρόπο να την σβήσουμε!» φώναξε ο Ντίμι.

«Πώς θα την σβήσουμε χωρίς να έχουμε έστω έναν κουβά να τον γεμίσουμε με νερό;» αποκρίθηκε ο Κώστας.

«Λάθος έχουμε κουβά! Το φυλαχτό της μητέρας του Ντίμι είναι σε σχήμα κουβά! Είμαι σίγουρος ότι το έχει πάνω του!» φώναξε ο Τέο.

«Δεν υπάρχει περίπτωση να σου το δώσω! Δεν το εμπιστεύομαι σε κανέναν! Είναι της μαμάς μου! Ξέρεις πόση συναισθηματική αξία έχει για εμένα;» είπε ο Ντίμι.

«Ντίμι πρέπει να με εμπιστευτείς! Πρέπει! Είμαι σίγουρος πως όλα αυτά είναι ένα παιχνίδι σε αυτό το παράλογο ταξίδι που έχουμε μπλέξει! Πρέπει λοιπόν να πιστέψουμε στο απίθανο! Και το απίθανο είναι πως αυτό το μικρό κουβαδάκι θα καταφέρει να σβήσει τη φωτιά με το λιγοστό νερό που θα το γεμίσω! Ξέρω τι κάνω! Το μόνο που σου ζητάω είναι λίγη εμπιστοσύνη!» τον παρακάλεσε ο Τέο.

Παράλληλα η φωτιά όλο και μεγάλωνε! Το πλοίο ήταν έτοιμο να πνιγεί μέσα στους πυκνούς μαύρους καπνούς! Ήταν φανερό πως μόνο ένα θαύμα θα μπορούσε να σώσει την παρέα!

«Καλά εντάξει! Σε εμπιστεύομαι! Κάνε ό,τι έχεις να κάνεις γρήγορα!» είπε ο Ντίμι στον Τέο.

Ο Τέο δεν έχασε χρόνο! Όρμησε μέσα στους καπνούς, πήρε λίγο νερό από τη θάλασσα και γέμισε το μικρό κουβαδάκι! Η παρέα παρακολουθούσε με κομμένη την ανάσα! Ύστερα ο Τέο όρμησε με αυτοπεποίθηση στη φωτιά και έριξε στην «καρδιά» της το λιγοστό νερό! Αμέσως η φωτιά μαγικά εξαφανίστηκε! Οι καπνοί μετατράπηκαν σε κομψά σύννεφα και το πλοίο ήταν άθικτο!

«Ορίστε και το φυλαχτό σου!» είπε και έδωσε το κουβαδάκι στον Ντίμι.

«Ευχαριστώ». Αποκρίθηκε εκείνος.

«Νομίζω πως φτάσαμε και σε ένα τέταρτο μάθημα για την πραγματική φιλία...» ξεκίνησε να λέει η Άννα.

«Ναι και αυτό δεν θα μπορούσε να είναι άλλο από την εμπιστοσύνη!» συνέχισε η Μίκα.

«Ο Ντίμι εμπιστεύτηκε κάτι ιδιαίτερα σημαντικό για εκείνον στον Τέο αποδεικνύοντας έτσι την εμπιστοσύνη που του δείχνει!» είπε με τη σειρά της η Κάτια.

«Και η εμπιστοσύνη είναι κάτι βασικό για να υπάρχει φιλία! Αν και εγώ δεν θα εμπιστευόμουν ούτε την κάλτσα μου σε αυτές.» είπε ο Κώστας κρυφογελώντας.

«Ναι εμάς λέει...» πρόλαβε την ερώτηση των άλλων δύο κοριτσιών η Άννα.

«Περιττό να σας πω ξανά μπράβο παιδιά!» ακούστηκε η φωνή της μπαλαρίνας. «Το μόνο που θα σας πω είναι πως βρίσκεστε πολύ κοντά στην λύση αυτού του μυστηρίου με το όνομα φιλία! Συνεχίστε ακάθεκτοι!» συνέχισε.

8. Η καθοριστική απόφαση

«Το πιο βαθύ και ανεξερεύνητο σημείο του άλλου πολιτισμού αφουγκραστείτε... Μάλιστα! Όρεξη που την έχει αυτή η μπαλαρίνα! Δεν μπορεί να λείει ξεκάθαρα τι θέλει;» παραπονέθηκε ο Κώστας.

«Εγώ νομίζω κατάλαβα!» αποκρίθηκε ο Ντίμι.

«Είπα και εγώ! Σου ξέφυγε ένας στίχος;» τον πείραξε ο Τέο.

«Αφήστε τα αυτά τώρα και ακούστε!» συνέχισε ο Ντίμι. «Είναι προφανές πως, για να ψάχνουμε κάτι βαθύ χρειάζεται να στρέψουμε την προσοχή μας στη θάλασσα! Και μες στη θάλασσα σίγουρα, αφού χρησιμοποιείται ο όρος ανεξερεύνητος θα υπάρχει ένα σημείο που δεν έχει πατήσει ποτέ άνθρωπος! Ίσως κάποια άβυσσος ή ρουφήχτρα ή...»

«Μην συνεχίζεις! Και θα μπούμε εμείς σε άβυσσο ή ακόμα χειρότερα ρουφήχτρα; Είσαι τρελός;» αποκρίθηκε η Κάτια.

«Εδώ η Κάτια έχει δίκιο!» συμφώνησε η Άννα.

«Μην φοβάστε! Θα σωθούμε όπως όλες τις υπόλοιπες φορές! Το μόνο που χρειαζόμαστε είναι πίστη! Τόσο απλό! Εμπιστοσύνη στις δυνάμεις μας και πίστη!» ενθάρρυνε την παρέα ο Ντίμι.

«Συμφωνώ!» είπε η Μίκα όλο ενθουσιασμό.

«Παι, παι παιδιά! Νομίζω πως η ρουφήχτρα ήρθε να μας βρει!» φώναξε η Κάτια δείχνοντας τον ξαφνικά αγριεμένο ωκεανό.

«Ορίστε! Μας ήρθε και στο πιάτο! Τι άλλο θέλετε; Είναι σημάδι της μοίρας! Λοιπόν, βουτάμε;» προέτρεψε την παρέα Ο Ντίμι.

«Και πως θα αναπνέουμε εκεί μέσα ρε έξυπνε;» τον περιέπαιξε ο Κώστας.

«Κώστα αν οι νόμοι της φύσης ίσχυαν σε αυτήν την μαγική διάσταση θα ήμασταν νεκροί τώρα!» του απάντησε ο Ντίμι.

«Λοιπόν! Τέρμα τα λόγια! Ώρα για πράξεις!» φώναξε η Μίκα. «Βουτάμε με το ένα με το δύο με το τρία!».

Έτσι και έγινε! Η παρέα βούτηξε στην απειλητική ρουφήχτρα που έμοιαζε να ετοιμάζε τα δόντια της για να σκίσει τα παιδιά στα δύο. Ή μήπως όχι τα ίδια τα παιδιά; Μήπως ήθελε να σκίσει κάτι πιο βαθύ; Πάντως τα πράγματα δεν θα ήταν τόσο απλά αυτή τη φορά! Η παρέα θα μάθαινε με τον χειρότερο δυνατό τρόπο πως τίποτα μα τίποτα δεν είναι δεδομένο και πως ο όρος φιλία είναι πολύ πιο δύσκολη λέξη από ότι μοιάζει...

9. Η φωνή

«Πόση ώρα θα στροβιλιζόμαστε;» ούρλιαξε η Κάτια.

«Δεν αντέχω άλλο!» φώναξε η Άννα.

Με τα λόγια των κοριτσιών και ενώ όλη η παρέα στροβιλιζόταν στην ατέλειωτη ρουφήχτρα που έμοιαζε όλο και να βαθαίνει, ένα κόκκινο φως τύλιξε την Κάτια συνοδευόμενο από μια σκοτεινή υποχθόνια φωνή!

«Ξεγελάστηκες!» είπε

«Ξεγελάστηκες ξεγελάστηκες!» ακουγόταν ο αντίλαλος.

«Όλοι σου οι φόβοι είναι αληθινοί! Δεν είσαι αρκετή για αυτούς! Είσαι διαφορετική! Πώς να σε καταλάβουν; Για αυτό σε θεωρούν χαζή! Σε κοροϊδεύουν! Είσαι ένα θύμα! Αυτό θέλουν! Θύμα για τα παιχνίδια τους! Τους άκουσα!» συνέχισε η φωνή μαζί με τον αντίλαλο που δεν έλεγε να σταματήσει.

«Να κοίτα!» είπε...

Ένα κόκκινο φως μπήκε στο στόμα της Μίκας και εκείνη υπνωτισμένη είπε: «Είναι χαζή! Ζει στον δικό της κόσμο! Δεν είναι αρκετή!».

«Μην τον ακούς Κάτια! Άκου τη φωνή μου! Άκου με!» προσπάθησε να την σώσει η Άννα αλλά χωρίς αποτέλεσμα.

«Το ήξερα! Ήμουν σίγουρη! Όλα τώρα είναι ξεκάθαρα! Πάντα με υποτιμούσατε! Πάντα εγώ είμαι η πιο ανόητη! Ο εύκολος στόχος! Κοιτάτε πάντα τα αρνητικά μου και γελάτε με τις αδυναμίες μου! Όλοι σας με κρίνετε! Δεν με αγαπάτε αληθινά

και δεν μπορείτε να με καταλάβετε, οπότε με ισοπεδώνετε! Θέλω να εξαφανιστώ! Θα ζήσω και εγώ στον δικό μου κόσμο όπως λέτε! Με ανθρώπους σαν και εμένα!» φώναξε κλαίγοντας η Κάτια.

«Στις διαταγές σου!» είπε γελώντας καταχθόνια η φωνή και με μια κίνηση την έκανε να βυθιστεί μέσα στη χαοτική ρουφήχτρα.

«ΚΑΤΙΑ!» ούρλιαξε όλη η παρέα.

Ύστερα το κόκκινο φως τύλιξε την Άννα...

«Τι προσπαθείς να καταφέρεις Άννα;» είπε η φωνή.

«Τι προσπαθείς; Τι προσπαθείς;» συνέχισε ο αντίλαλος.

«Γιατί τα κάνεις όλα αυτά ε; Τι θα πετύχεις; Σε εκμεταλλεύονται! Τους έχεις δώσει τα πάντα και αυτοί δεν θα σου δώσουν τίποτα στο τέλος! Ούτε λίγη αγάπη! Τίποτα! Θα στα ρουφήξουν όλα και θα σε πετάξουν σαν σκουπίδι! Άδεια! Όπως όλοι κάνουν! Είσαι ένα τίποτα για αυτούς! Ένα τίποτα! Να άκου!» συνέχισε.

Αυτά είπε και μέσα σε έναν κόκκινο καπνό εμφανίστηκε η εικόνα του Κώστα να λέει: «Την βαρέθηκα! Είναι απλά μια ψυχωτική, μια ανόητη! Θα ήμασταν καλύτερα χωρίς αυτήν!»

«Δεν είπα ποτέ κάτι τέτοιο! Στο ορκίζομαι Άννα! Μην τον ακούς! Δεν πιστεύουμε λέξη από όσα λέει!» φώναξε απελπισμένα ο Κώστας.

«Δεν το δείχνετε και πολύ! Ούτε το σπίτι μου εκτιμάτε ούτε τα συναισθήματα μου, ούτε την ίδια μου την ψυχή! Το ήξερα! Το ήξερα! Θέλω να φύγω! Να φύγω! Δεν θέλω να σας ξαναδώ!» ούρλιαξε η Άννα.

«Να σε διευκολύνω τότε!» είπε η φωνή και γελώντας καταχθόνια την εκτόξευσε όσο πιο μακριά μπορούσε μέσα στο κόκκινο φως!

«Άννα!» ούρλιαξαν τα τέσσερα παιδιά που απέμειναν.

Πριν προλάβουν να κάνουν οτιδήποτε άλλο, το φως τύλιξε τον Κώστα!

«Εσύ γιατί μιλάς ε; Γιατί;» είπε η φωνή.

«Γιατί μιλάς; Γιατί;» συνέχισε ο αντίλαλος.

«Δεν είσαι τίποτα άλλο από ένας κλόουν που σε ανέχονται μόνο, για να γελάνε! Νομίζεις δεν μπορούν να σε αντικαταστήσουν σε μια στιγμή με κάποιον καλύτερο; Κάποιον πιο στοργικό, που να τους αγαπάει! Ποτέ τους δεν εκτίμησαν σε εσένα τίποτα! Ποτέ δεν πίστεψαν στην αγάπη σου! Και να σου πω και κάτι; Ούτε καν το χιούμορ σου δεν εκτιμούν! Είσαι απλά ένας γελωτοποιός που πάντα φταίει!»

«Κώστα άκου με δεν ισχύει κάτι τέτοιο! Δεν γίνεται εσύ να πιστέψεις κάτι τέτοιο!» φώναξε ο Τέο.

«Γιατί να μην το πιστέψω; Σάμπως πάντα εγώ δεν κατηγορούμαι! Ποιος σε στεναχώρησε; Ο Κώστας! Ποιος ευθύνεται για αυτό; Πάλι ο Κώστας! Λυπάμαι που δεν σας έδωσα τον τύπο αγάπης που θέλατε, αλλά είμαι εγώ και δεν θα αλλάξω, θα αγαπάω όπως θέλω εγώ και θα γελάω με ό,τι θεωρώ εγώ σωστό να γελάσω! Θέλω να μείνω μόνος!» φώναξε ο Κώστας.

«Το πιο εύκολο ζητάς Κωστάκη! Πες το και έγινε!» φώναξε η φωνή γελώντας υστερικά και έστειλε τον Κώστα όσο πιο ψηλά μπορούσε! Μέχρι που άγγιξε τον ήλιο!

«ΟΧΙ ΚΑΙ ΕΣΥ ΚΩΣΤΑ!» φώναξαν οι τρεις της παρέας που ακόμα στροβιλίζονταν.

Η φωνή δεν περίμενε ούτε μια στιγμή! Τύλιξε με το κόκκινο φως της το επόμενο θύμα της...

«Να και ο Τέο! Ο γενναίος της παρέας!» είπε η φωνή.

«Ο γενναίος, ο γενναίος...» συνέχισε κλασσικά ο αντίλαλος.

«Ποιος νομίζεις ότι είσαι; Τι έχεις αντιμετωπίσει, για να σε λένε έτσι; Μήπως έχεις αντιμετωπίσει αυτούς; Τους ψεύτικους σου φίλους; Είσαι ανύπαρκτος για αυτούς! Ανύπαρκτος! Σε υποτιμούν! Σε χειρίζονται! Σε βάζουν μπροστά αλλά στο τέλος θα σε αφήσουν μόνο, χιλιόμετρα πίσω!» συνέχισε η φωνή.

«Σταμάτα επιτέλους μυστήριε υποχθόνιε ψεύτη! Τέο κοίταξε με! Κοίταξε με! Είμαστε εμείς ψεύτικοι φίλοι; Μην παίζεις το παιχνίδι του!» ούρλιαξε ο Ντίμι.

«Όχι έχει δίκιο! Το βλέπω καθαρά! Ποτέ δεν με νιώσατε μέλος της παρέας! Πότε μου έχετε πει κάτι καλό; Κάτι που να αποδεικνύει πως με θεωρείτε φίλο σας; Έχει δίκιο! Γιατί σας εμπιστεύτηκα; Δεν θα σας ξαναπλησιάσω ποτέ!» αντιμίλησε ο Τέο.

«Ίσως λοιπόν να βοηθούσε, εάν σε έστελνα μακριά αγαπητέ μου! Στον πάτο της ρουφήχτρας ας πούμε!» αυτά είπε η φωνή και με το υστερικό της γέλιο έστειλε τον Τέο στον πάτο με τη βοήθεια μιας κόκκινης αστραπής.

«Και τώρα ήρθε η σειρά του Ντίμι!» συνέχισε η φωνή τυλίγοντάς τον με κόκκινο φως. «Που νομίζει πως βρήκε και την πραγματική φιλία! Τους εμπιστεύεσαι! Γιατί τους «εμπιστεύεσαι; Θα σε προδώσουν...»

«ΠΑΨΕ! Δεν πιστεύω λέξη από όσα μου λες! Δεν θα υποκύψω!» διέκοψε τη φωνή ο Ντίμι.

«Μπράβο Ντίμι!» τσίριξε η Μίκα.

«Α ναι ε;» του απάντησε η φωνή. «Δεν φοβάσαι; Τι θα γίνει αν αποκαλύψουν τα πιο βαθιά σου μυστικά; Αν τους αφήσεις θα σου τρυπήσουν την ψυχή! Θα αποκαλύψουν τις πιο κρυφές σου αδυναμίες! Θα γίνεις υποχείριο του κάθε εκμεταλλευτή που θα ξέρει τι σε σκοτώνει! Θα σκοτώσουν τον εαυτό σου! Μην τους αφήσεις να σε γνωρίσουν!»

«Φοβάμαι!» ούρλιαξε ο Ντίμι. «Πρέπει να προφυλαχτώ, να σωθώ!»

«Το μόνο εύκολο!» είπε η φωνή. «Θα σε στείλω να κρυφτείς πιο κάτω από το πιο βαθύ σημείο της θάλασσας!» αποκρίθηκε και τον τηλεμετέφερε μέσα σε ένα κόκκινο φως!

«Για δες ποια μας έμεινε εδώ; Η Μίκα... Η περίφημη Μίκα! Σε εσένα πραγματικά δυσκολεύτηκα να βρω αδυναμία! Αλλά ουδείς χωρίς ανασφάλειες; Έτσι; Φοράς αυτό το χαμόγελο και νόμιζες πως θα με ξεγελάσεις όπως όλους τους άλλους... Κάποιος θα ανακάλυπτε όμως τι έχεις περάσει, για να φτάσεις μέχρι εδώ! Είσαι πολύ δυνατή όμως ε; Αλλά ξέρω πόσο έχεις πληγωθεί! Θα γίνει το ίδιο! Θέλουν να σε αλλάξουν! Όλοι! Δεν σε δέχονται όπως είσαι! Θα σε πιέσουν και θα λυγίσεις! Θα σε ρίξουν κάτω! Θα ζεις μια ζωή στην καταπίεση!» έλεγε η φωνή και όσο μιλούσε το γέλιο της όλο και δυνάμωνε! Η ρουφήχτρα όλο και αγρίευε! Άρχισε να στενεύει και να στενεύει μέχρι που τύλιξε τη Μίκα η οποία πάλευε με το νερό! Πάλευε και πάλευε! Ούρλιαζε όμως πάλευε! Μάταια...

10.Ο κόσμος της ομοιότητας

Η Κάτια είχε πέσει σε βαθύ λήθαργο! Μόλις ξύπνησε αντίκρισε μια υποθαλάσσια πόλη! Δεν πίστευε στα μάτια της. Ξεκίνησε να κολυμπάει, ώστε να την εξερευνήσει... Τα κτίρια ήταν ψηλά στολισμένα με κοράλλια και κοχύλια! Η πόλη ήταν κατάφωτη χάρη σε μερικά ηλεκτροφόρα χέλια που την φώτιζαν! Δελφίνια κολυμπούσαν παντού και στη ράχη τους μετέφεραν, δεν θα το πιστέψετε, γοργόνες!

«Γεια σου!» της είπε μια γοργόνα.

Η Κάτια ενθουσιάστηκε! Βλέπετε αυτή η γοργόνα δεν ήταν οποιαδήποτε γοργόνα! Εκείνη και η Κάτια έμοιαζαν σαν δυο σταγόνες νερό!

«Είσαι ίδια με εμένα! Θα τρελαθώ! Τέλειο!» αναφώνησε.

Αμέσως συγκεντρώθηκαν γύρω της όλες οι γοργόνες της πόλης. Ήταν όλες ολόιδιες μεταξύ τους και συνεπώς ολόιδιες με την Κάτια!

«Να σε οδηγήσουμε στο κτίριο διαμονής σου;» ρώτησαν όλες οι γοργόνες μαζί.

«Γνωρίζατε πως θα έρθω;» ρώτησε όλο απορία η Κάτια.

«Όλα τα ξέρουμε εμείς!» είπαν αυτές με μια φωνή.

Αμέσως μετά όλες οι γοργόνες συνόδεψαν την επισκέπτριά τους στο κτίριο που θα της άνηκε όσο θα έμενε κοντά τους.

«Μα καλά, εγώ για πόσο θα μείνω εδώ;» απόρησε η Κάτια.

«Για όσο θες!» της απάντησε η γοργόνα που της πρωτομίλησε.

«Ή όσο αντέξει...» ψιθύρισε μια άλλη χαμογελώντας.

Ο χρόνος περνούσε, (τρόπος του λέγειν, μιας και ο χρόνος δεν κυλά σε αυτήν την παράλογη ιστορία), και η Κάτια γνώρισε καλύτερα όλες τις γοργόνες... Συνειδητοποίησε μάλιστα πως με όλες ανεξαιρέτως είχε πολλά παραπάνω κοινά από την εξωτερική εμφάνιση! Είχε με όλες τον ίδιο χαρακτήρα και ακριβώς τις ίδιες απόψεις! Στην αρχή αυτό της άρεσε ιδιαίτερα! Δεν διαφωνούσε ποτέ και με καμία! Με όλες περνούσε απλά τέλεια! Μιλούσαν για ώρες και συμφωνούσαν στα πάντα, ακόμα και σε απόψεις όχι τόσο σωστές εις βάρος του υπόλοιπου διαφορετικού κόσμου. Παίζανε, γελούσαν! Ζούσαν ανέμελα!

Όμως σιγά σιγά άρχισε να κουράζεται. Όλα ήταν τόσο ίδια τόσο... βαρετά! Δεν υπήρχε κανένας να της πει μια διαφορετική άποψη! Να κάνει κάτι ασυνήθιστο! Στην τελική να μαλώσει έστω!

«Έχεις απόλυτο δίκιο!», «Είσαι υπέροχη!», «Τα κάνεις όλα τέλεια!», «Συμφωνώ!», «Έχεις απόλυτο δίκιο!», «Συμφωνώ!». Στο μυαλό της στροβιλίζονταν αυτές οι κουραστικές και εκνευριστικές πλέον φράσεις! Δεν άντεχε άλλο! Έτσι κάποια στιγμή ρώτησε μια γοργόνα: «Καλά εσύ δεν έχεις ποτέ δική σου άποψη; Εννοώ πώς γίνεται να συμφωνείς στα πάντα μαζί μου; Ακόμα και στα άσχημα που λέω!»

Η γοργόνα χαμογέλασε και της είπε με μια απαλή ήρεμη φωνή: «Το ήξερα πως κάποτε θα έφτανε αυτή η στιγμή... Κουράστηκες. Έχω δίκιο; Κουράστηκες να συμφωνείς στα πάντα μαζί μας... Ξέρεις οι άνθρωποι δεν το καταλαβαίνουν εύκολα αλλά οι σχέσεις χτίζονται με βάση το γεγονός πως ο καθένας έχει την δική του άποψη και την εκφράζει στον άλλον.

Όσο πιο πολύ εκφράζονται απόψεις τόσο περισσότερο δένεσαι. Και για να σε προλάβω ναι... Για αυτό οι πολύ κοντινοί άνθρωποι συχνά μαλώνουν! Γιατί νιώθουν την ανάγκη να εκφραστούν και νιώθουν την άνεση να το κάνουν! Αν το σκεφτείς, η διαφωνία προχωράει την σχέση τους ένα βήμα παραπέρα! Πάρε παράδειγμα εμάς! Στην αρχή σου άρεσε η σχέση μας! Τώρα όμως βάλτωσε! Ποιος άνθρωπος θέλει να είναι ίδιος με όλους;»

«Δηλαδή εγώ και τα παιδιά...» ξεκίνησε να λέει η Κάτια,

«Εσύ και τα παιδιά είστε τόσο κοντά, γιατί είστε διαφορετικοί! Ο καθένας είναι ένα κομμάτι του πάζλ της μαγικής σας αυτής ομάδας! Όλη σας η δύναμη βασίζεται στο γεγονός ότι ο καθένας σέβεται την διαφορετικότητα του άλλου!» την πρόλαβε η γοργόνα.

«Τι πρέπει να κάνω; Έσφαλα! Δεν θέλω όμως να τους χάσω! Πίστεψα τα ψέματα μιας άγνωστης φωνής και όχι αυτά των αγαπημένων μου ανθρώπων, μόνο και μόνο από φόβο και εγωισμό!» αποκρίθηκε η Κάτια.

«Σκέψου λίγο τα μαθήματα που πήρατε σε όλο αυτό το αξέχαστο ταξίδι...» την προέτρεψε η γοργόνα.

Μετά από λίγη σκέψη η Κάτια φώναξε: «Δίκιο έχεις! Στην φιλία βάζεις τους άλλους καμιά φορά πριν από τον εαυτό σου! Αυτό θα κάνω και εγώ τώρα! Θα τους βάλω μπροστά από την άνεση μου! Θα κολυπήσω ως την κορυφή της ρουφήχτρας! Θα τους βρω και θα τους ζητήσω συγγνώμη! Όμως... Πού θα βρω την ρουφήχτρα;»

«Είσαι ήδη πολύ κοντά της! Η πόλη μας βρίσκεται ακριβώς από κάτω της! Αν κολυπήσεις μόλις μισό χιλιόμετρο θα την βρεις!

Τότε θα αρχίσουν τα δύσκολα! Θα χρειαστεί να πας κόντρα στην μανιακή αυτή απειλή και να κολυμπήσεις ως την κορυφή της!» την πληροφόρησε η γοργόνα.

«Δεν με ενδιαφέρει η δυσκολία! Ξεκινάω αμέσως! Ευχαριστώ για όλα!» είπε η Κάτια και ξεκίνησε να κολυμπάει με ταχύτητα προς τα πάνω.

Όταν πια απομακρύνθηκε αρκετά, όλες οι γοργόνες πήραν την κανονική τους μορφή. Όλες διέφεραν η μια από την άλλη και καμία απολύτως σχέση δεν είχαν με την ηρωίδα μας. Μετά από λίγες στιγμές εμφανίστηκε η μπαλαρίνα και είπε στις γοργόνες: «Ευχαριστώ!» χαμογελώντας πονηρά...

11.Ο κόσμος της αγάπης

Όσο η Κάτια βρισκόταν στην υποθαλάσσια πόλη η Άννα βρισκόταν σε ένα νησί στην μέση του πουθενά, στο οποίο είχε καταλήξει μετά την εκτόξευσή της. Αρχικά, της δόθηκε η εντύπωση πως ήταν ο μοναδικός ζωντανός οργανισμός στο ερημονήσι... Έτσι κάθισε στην ακτή και άρχισε να κλαίει σκεπτόμενη όλα όσα συνέβησαν...

«Σαν δεν ντρέπονται... Είχε δίκιο η φωνή! Πότε έχουν πει καλό λόγο για εμένα; Τους έχω δώσει τα πάντα και εκείνοι τολμούν να κρίνουν τα ελαττώματά μου, χωρίς να εκτιμούν τι τους προσφέρω! Εγώ που τους αγαπώ τόσο!» είπε η Άννα με δάκρυα στα μάτια.

«Καλησπέρα κλαμένο κορίτσι!» ακούστηκε μια φωνή πίσω της.

Ήταν μια νύμφη! Μια πανέμορφη νύμφη με κατάλευκο δέρμα, σγουρά μακριά μαλλιά και φωτεινά μάτια. Φορούσε ένα ριχτό ροζ φορεματάκι.

«Γιατί κλαις;» την ρώτησε στοργικά.

Η Άννα της διηγήθηκε όλη την ιστορία της. Η νύμφη την άκουσε με προσοχή και ύστερα είπε: «Πραγματικά πολύ αγάριστοι αυτοί οι φίλοι! Ξέχνα τους τώρα! Θα σε οδηγήσω στο χωριό μας. Το χωριό των νυμφών! Βρίσκεται στην πίσω μεριά του νησιού. Εκεί θα βρεις την αγάπη και την στοργή που χρειάζεσαι!»

«Ευχαριστώ πολύ!» αποκρίθηκε η Άννα.

«Θα προχωρήσω μπροστά, για να σου δείχνω τον δρόμο...» της είπε η νύμφη.

Έτσι οι δύο κοπέλες κίνησαν για το χωριό. Η νύμφη σε όλη την διαδρομή είχε ένα πονηρό χαμόγελο στα χείλη...

Όταν η Άννα αντίκρισε το χωριό δεν πίστευε στα μάτια της! Ήταν ένας ονειρικός τόπος! Γεμάτος χρωματιστά λουλούδια, ψηλά δέντρα και παραδείσια πουλιά! Τα σπίτια των κατοίκων, αν και μικρά, ήταν πανέμορφα και στολισμένα με λουλούδια! Όλες οι νύμφες ήταν σαν ζωγραφιές! Η μία ομορφότερη από την άλλη!

Όλες ανεξαιρέτως υποδέχθηκαν θερμά την Άννα και όλες ανυπομονούσαν να την γνωρίσουν! Στην αρχή όλα φαίνονταν ειδυλλιακά για την κοπέλα! Δέχτηκε τεράστια περιποίηση! Συνεχώς μια από τις νύμφες την καλούσε σπίτι της, για να φάνε, να γελάσουν, να διασκεδάσουν με λίγα λόγια! Όλες τους της έκαναν ακατάπαυστα δώρα και της εξέφραζαν με την πρώτη ευκαιρία και με κάθε τρόπο την αγάπη τους στο πρόσωπό της! Της Άννας της δόθηκε η εντύπωση πως θα έδιναν και την ψυχή τους για εκείνη!

Όμως η καλή της εντύπωση θα άλλαζε πολύ σύντομα... Οι νύμφες άρχισαν σιγά σιγά να της φέρονται απότομα και περίεργα! «Θα κάνεις αυτό που σου λέω!», «Δεν με αγαπάς αρκετά το νιώθω!», «Μην πας εκεί! Φοβάμαι μην πάθεις κάτι!», «Αν το κάνεις αυτό θα νιώσω ότι δεν με αγαπάς όσο εγώ!», «Εγώ σε αγαπάω μέχρι τον ουρανό!», «Εγώ στα δίνω όλα! Εσύ;» Αυτές οι φράσεις είχαν πάρει πρωταγωνιστικό ρόλο στα αυτιά της Άννας!

Κατανοούσε πως όλα γίνονταν για το καλό της όμως δεν άντεχε άλλο αυτήν την καταπιεστική συμπεριφορά! Έτσι ξέσπασε: «Φτάνει πια! Φτάνει! Δεν αντέχω άλλο! Έλεος! Αρκετά! Το ξέρω πως με αγαπάτε, αλήθεια το ξέρω! Όμως δεν μπορώ άλλο! Το παραδέχομαι με έχετε καταυποχρεώσει, αλλά η συμπεριφορά σας με κάνει να νιώθω άσχημα διαγράφοντας όλα τα θετικά συναισθήματα για σας!»

Με τα λόγια της Άννας όλες οι νύμφες χαμογέλασαν... Η νύμφη που της είχε πρωτομιλήσει, της έπιασε το χέρι και της είπε γλυκά: «Επιτέλους ξέσπασες! Και άργησες κιόλας μην σου πω! Βλέπεις, όντως εμείς σε νοιαζόμαστε, όλη μας η συμπεριφορά ήταν από αγάπη! Αλλά έχεις δίκιο! Όταν αγαπάς έναν άνθρωπο, δεν μπορείς να τον πιέζεις όσο και αν τον θες κοντά σου! Γιατί έτσι τον διώχνεις μίλια μακριά! Πολλές φορές φοβόμαστε πως αγαπημένα μας πρόσωπα δεν μας εκτιμούν όσο ελπίζουμε... Για αυτό καταλήγουμε να τα καταπιέζουμε κλείνοντας τα σε έναν κύκλο... Πώς να το πω; Προστασίας!»

«Τώρα καταλαβαίνω τι έκανα στα παιδιά...» αποκρίθηκε η Άννα.

«Εσύ τα παιδιά τα αγαπάς περισσότερο από τον ίδιο σου τον εαυτό! Κανείς δεν το αμφισβήτησε αυτό! Όμως χρειάζεται να καταλάβεις πως και αυτά το ίδιο σε αγαπάνε! Πρέπει να πετάξεις από πάνω σου τις ανασφάλειες και να δεις καθαρά! Συμφωνώ πως πολλές φορές μπορεί να σου μιλήσουν απότομα! Αλλά και αυτά κουράζονται από αυτήν σου την συμπεριφορά! Η αγάπη δεν πρέπει ποτέ να μετατρέπεται σε καταπίεση! Συνέχισε να τους δείχνεις την αγάπη σου, αλλά δώσε τους και λίγο χώρο να αναπνέουν! Σε αγαπούν! Δεν θα σε αφήσουν...» την συμβούλεψε η νύμφη.

«Έχεις δίκιο! Για στάσου! Πώς ξέρεις για εμένα και τα παιδιά;» την ρώτησε η Άννα όλο απορία.

«Ξέρω παραπάνω από όσα νομίζεις...» της απάντησε η νύμφη κλείνοντάς της το μάτι.

«Τώρα τι να κάνω; Πώς να διορθώσω τα πράγματα;» ρώτησε η Άννα.

«Ίσως, εάν τους συναντούσες να βοηθούσε!» αποκρίθηκε η νύμφη.

«Για να τους συναντήσω είναι ανάγκη να πάω σε αυτήν την υποχθόνια ρουφήχτρα με αυτήν την καταχθόνια φωνή! Όμως ξέρω πως η φιλία θέλει θυσίες! Αλλά πως θα φύγω από εδώ;» αναρωτήθηκε η Άννα.

Αμέσως η νύμφη χτύπησε μια φορά τα χέρια της και ένα τεράστιο παραδείσιο πουλί κατέφθασε. Του ψιθύρισε κάτι στο αυτί και ύστερα είπε στην Άννα: «Ο Τζακ θα σε ταξιδέψει μέχρι το σημείο του ουρανού ακριβώς πάνω από την ρουφήχτρα! Όμως από εκεί και πέρα θα σαι μόνη σου! Ο Τζακ θα σε αφήσει αρκετά ψηλά! Μόνη σου θα πρέπει να βρεις έναν τρόπο να φτάσεις στην κορυφή της ρουφήχτρας σώα...»

«Θα πάρω το ρίσκο!» είπε η Άννα και ανέβηκε στο τεράστιο πουλί! «Πάμε Τζακ! Αντίο νύμφη! Ευχαριστώ για όλα!»

Μόλις η Άννα απομακρύνθηκε εμφανίστηκε και πάλι η μπαλαρίνα για να ευχαριστήσει τις νύμφες για την βοήθειά τους...

12. Ο κόσμος του γέλιου

Εντωμεταξύ ο Κώστας είχε καταλήξει σε μια πόλη πάνω στα σύννεφα! Μόλις την αντίκρισε έμεινε άφωνος! Όλα! Τα σπίτια, οι δρόμοι, τα μαγαζιά, ακόμα και οι κάτοικοι ήταν φτιαγμένοι από σύννεφα! Ξεκίνησε να περπατάει, με σκοπό να την εξερευνήσει και να γνωρίσει κάθε σπιθαμή της! Καθώς προχωρούσε έπεσε πάνω σε ένα «συννεφένιο» πλάσμα!

«Συγγνώμη!» του είπε ευγενικά.

«Χαχαχαχα! Αυτή η λέξη δεν υπάρχει εδώ! Αφού όλα είναι μια πλάκα!» του απάντησε το περίεργο «συννεφένιο» πλάσμα.

Ο Κώστας έμοιαζε να μην είχε κατανοήσει πλήρως τα λόγια αυτού του ασυνήθιστου πλάσματος, όμως έμελε να τα κατανοήσει πολύ σύντομα! Βλέπετε όσο πιο πολύ εμβάθυνε σε αυτήν την ομολογουμένως ιδιαίτερη πόλη, τόσο καταλάβαινε πως κάτι περίεργο επικρατούσε στην ατμόσφαιρα, (όχι στην στρατόσφαιρα φυσικά), αλλά στην ατμόσφαιρα της πόλης... Όλοι οι κάτοικοι αντάλλαζαν λόγια κάπως προσβλητικά ο ένας στον άλλον, λόγια που για τα δικά του δεδομένα ήταν άξια παρεξήγησης. Όμως εκείνοι, αντί να προσβάλλονται και να αμύνονται, ξεκαρδίζονταν στα γέλια και απαντούσαν με μια μεγαλύτερη κακία που έσκαγε τον συνομιλητή τους στα γέλια! Γενικότερα όλη η πόλη τρανταζόταν από τα συνεχή δυνατά γέλια που προέρχονταν από όχι και τόσο ευγενικές φωνές...

Ο Κώστας αρχικά ξετρελάθηκε με το μέρος και την νοοτροπία των κατοίκων! Εδώ ήταν ο παράδεισος για αυτόν! Ο καθένας έλεγε ό,τι ήθελε και όλοι έμοιαζαν ευτυχισμένοι και ακομπλεξάριστοι! Πόσο μπροστά ήταν! Πόσο τέλεια φάνταζε

αυτή η πόλη! Όμως είμαστε σίγουροι πως τα φαινόμενα δεν απατούν;

Κάποια στιγμή όλα τα «συννεφένια» πλάσματα αποφάσισαν να γυρίσουν το καθένα σπίτι του, για να ξεκουραστούν... Ο Κώστας αποφάσισε να ακολουθήσει ένα, χωρίς βέβαια την άδεια του, για να δει από κοντά τις κατοικίες αυτών των υπέροχων πλασμάτων! Το «συννεφένιο» πλάσμα φορούσε ένα τεράστιο χαμόγελο στα χείλη του μέχρι να πατήσει το κατώφλι του σπιτιού του! Πριν καν να ανοίξει την πόρτα ξέσπασε σε κλάματα! Ο Κώστας παραξενεύτηκε πολύ! Γιατί αυτή η ξαφνική αλλαγή διάθεσης; Αποφάσισε να επισκεφθεί τα σπίτια των υπόλοιπων κατοίκων, υποθέτοντας πως το ξέσπασμα του ενός, ήταν ένα τυχαίο, μικρής σημασίας, γεγονός... Αλλά έκανε λάθος... Όλοι οι κάτοικοι ανεξαιρέτως που επισκέφθηκε, (δηλαδή παρακολούθησε από ένα ανοιχτό παράθυρο), έκλαιγαν απεγνωσμένα στο σπίτι τους!

«Τι περίεργο! Πριν λίγο γέλαγαν και τώρα έχουν όλοι πλαντάξει στο κλάμα! Αδυνατώ να καταλάβω!» είπε ο Κώστας όλο απορία.

«Θα σου εξηγήσω εγώ...» του είπε το πλάσμα με το οποίο πρωτομίλησε. «Αυτό το... Πώς να το αποκαλέσω; Ανάρμοστο χιούμορ, είναι παράδοση του τόπου μας από τότε που δημιουργήθηκε... Έτσι όλοι οφείλουμε να το σεβόμαστε και να δρούμε σύμφωνα με αυτό. Όμως το γεγονός αυτό δεν σημαίνει πως μας αρέσει και το εκτιμούμε... Νιώθουμε πραγματικά απαίσια εσωτερικά! Αλλά δεν μπορούμε να εξωτερικεύσουμε τα συναισθήματά μας! Για αυτό όταν όλο το πανηγύρι τελειώσει, κλεινόμαστε στα σπίτια μας, για να

ξεσπάσουμε...» συνέχισε το πλάσμα και ένα δάκρυ κύλησε από το δεξί του μάτι.

«Αληθινά φριχτό! Δεν μπορώ να το πιστέψω!» αποκρίθηκε έκπληκτος ο Κώστας.

«Τόσο πολύ σε ξενίζει η ιδέα αυτή; Να γελάμε ενώ μέσα μας κλαίμε;» τον ρώτησε δύσπιστα το πλάσμα.

«Τώρα που το λες όχι...» απάντησε ο Κώστας σκύβοντας το κεφάλι.

«Σε αγαπάνε!» είπε το πλάσμα. «Ειλικρινά σε αγαπάνε, όπως και εσύ ειλικρινά τους αγαπάς! Όμως και αυτοί κουράζονται... Νιώθουν υποτίμηση καμιά φορά με αυτό το ομολογουμένως ιδιαίτερο σου χιούμορ! Όμως το γεγονός πως το αποδέχονται είναι ένας παραπάνω λόγος να πιστέψεις στην αγάπη τους...» συμπλήρωσε.

«Μα εγώ δεν έχω την πρόθεση να τους πληγώσω!» διαμαρτυρήθηκε ο Κώστας.

«Το γνωρίζω. Όπως και αυτοί κατά βάθος το γνωρίζουν, για αυτό μάλιστα σε κατανοούν. Αλλά ξέρεις... Συνήθως θεωρούμε πως οι κοντινοί μας άνθρωποι είναι δεδομένοι και πως και εκείνοι θεωρούν δεδομένη την εκτίμηση μας στο πρόσωπο τους. Αυτό όμως δυστυχώς ή ευτυχώς δεν ισχύει... Όλοι μας! Όλοι! Χρειαζόμαστε που και που μια επιβεβαίωση! Έναν γλυκό λόγο, μια πράξη, ώστε να νιώσουμε κατανόηση από τους δικούς μας ανθρώπους! Κανένας δεν αντέχει την προσβολή... Και ας είναι από στόμα ανθρώπου που γνωρίζει μέσα του πως δεν την εννοεί! Μειώνεται η αυτοπεποίθησή του και γεμίζει ανασφάλειες για την σχέση του με αυτό το άτομο!» αποκρίθηκε το πλάσμα.

«Σωστά! Τώρα τα βλέπω όλα καθαρά! Είναι το πρώτο μάθημα μας! Η φιλία δεν είναι μονόπλευρη! Απαιτεί προσπάθεια και κατανόηση από όλους! Για μια στιγμή! Πώς ξέρεις για εμένα και τα παιδιά;» απόρησε ο Κώστας.

«Ξέρω αρκετά...» τού έκλεισε το μάτι το πλάσμα χαμογελώντας πονηρά.

«Τι να κάνω τώρα! Πρέπει να επιστρέψω στην ρουφήχτρα! Να τους βρω! Να τους μιλήσω! Αλλά πώς θα φτάσω μέχρι εκεί;» αναρωτήθηκε το αγόρι.

«Εύκολο!» αναφώνησε το πλάσμα. Αμέσως σφύριξε μια φορά και μια ομάδα σύννεφων το ένα κάτω από το άλλο χρωματίστηκαν κίτρινα!

«Ακολούθησε τα κίτρινα σύννεφα και θα βρεθείς κατευθείαν εκεί! Το τελευταίο σύννεφο απέχει μόλις δύο μέτρα από την κορυφή της ρουφήχτρας!» είπε με ενθουσιασμό.

Ο Κώστας το ευχαρίστησε και ξεκίνησε την πορεία του πιο αποφασισμένος από ποτέ! Όταν απομακρύνθηκε αρκετά, η μπαλαρίνα πλησίασε αυτή την πόλη των σύννεφων και ευχαρίστησε τους κατοίκους κλείνοντάς τους το μάτι...

13. Ο κόσμος του θάρρους

Στο μεταξύ ο Τέο είχε καταλήξει σε μια πόλη, μάλλον στον πάτο της ρουφήχτρας, αφού γύρω από αυτήν, τα νερά στροβιλίζονταν επιθετικά σχηματίζοντας σπείρες. Η πόλη αυτή, αν και υποθαλάσσια, έμοιαζε απολύτως φυσιολογική και γνώριμη στα μάτια του Τέο, και όπως συνειδητοποίησε αργότερα, το ίδιο ακριβώς ίσχυε και για τους κατοίκους! Ήταν όλοι έφηβα παιδιά που καμία διαφορά δεν έμοιαζαν να έχουν από τους εφήβους στον δικό του κόσμο!

Καθώς ο Τέο περιηγούταν στην πόλη πολλά παιδιά τον πλησίασαν, προσεγγίζοντας τον. Παρόλο που μόλις είχε φτάσει σε αυτήν την πόλη, είχε αποκτήσει τουλάχιστον είκοσι φίλους! Η μοναδική διαφορά των παιδιών αυτών, με τα παιδιά που ο Τέο είχε συνηθίσει, ήταν πως το καθένα από αυτά είχε να διηγηθεί μια περιπέτεια που είχε περάσει! Μια διάσωση που είχε επιτυχώς επιχειρήσει, ή ένα μεγάλο, τεράστιο κατόρθωμα που είχε πράξει! Το γεγονός αυτό, από την μία παραξένεψε τον ήρωα μας, από την άλλη τον έκανε να νιώσει περηφάνια για τους νέους του φίλους, καθώς και να αισθανθεί πως ανήκε στην παρέα τους, αφού και εκείνος παρόλο που δεν είχε ακόμα αναδειχτεί η αξία του, ήταν εκ φύσεως γενναίος! «Έχω σκοτώσει ένα θαλάσσιο λιοντάρι!», «Έχω σώσει όλη την πόλη από έναν θαλάσσιο κύκλωπα!», «Έχω διασώσει μια κοπέλα από σίγουρο θάνατο στην σπηλιά ενός θαλάσσιου φιδιού!». Όλες αυτές οι φράσεις ήταν ιδιαίτερα συνηθισμένες στην υποθαλάσσια πολιτεία! Ο Τέο πίστεψε φανατικά πως τα παιδιά αυτά ήταν ατρόμητα και όλα για λίγο έμοιαζαν φυσιολογικά!

Κάποια στιγμή δύο παιδιά, η Νάνση και ο Θανάσης μάλωσαν αρκετά σοβαρά... Ο Θανάσης εκμυστηρεύτηκε στον Τέο πως έχει μετανιώσει πολύ για τον ανόητο τσακωμό τους και πως θέλει να γίνουν όλα όπως πριν. Έτσι ο Τέο τον συμβούλεψε: «Τότε μίλα της! Ξεκαθάρισε την κατάσταση! Ομολόγησε την μετάνοιά σου!».

«Είσαι τρελός;» τον ρώτησε ανήσυχα ο Θανάσης. «Ποτέ δεν θα τολμούσα να το κάνω αυτό! Φοβάμαι την αντίδρασή της! Δεν μπορώ να το κάνω!» συνέχισε.

«Μα πώς γίνεται αυτό; Εσύ έχεις παλέψει με θαλάσσια λιοντάρια και φοβάσαι να αντιμετωπίσεις ένα κοντινό σου πρόσωπο;» απόρησε ο Τέο.

«Δεν είναι το ίδιο φίλε! Είναι δύσκολο να αντιμετωπίσεις τους εχθρούς σου, αλλά είναι πολύ πιο δύσκολο, να αντιμετωπίσεις τους φίλους σου!» αποκρίθηκε ο Θανάσης ντροπαλά.

Εκείνη την στιγμή ο Τέο κατάλαβε πολλά! Πάρα πολλά! Τελικά οι σχέσεις των ανθρώπων ήταν πολύ πιο πολύπλοκες, πολύ πιο δύσκολες από όσο νόμιζε... Συνειδητοποίησε πως η πραγματική γενναιότητα δεν κρυβόταν στα κατορθώματα μυθικών ηρώων, αλλά στην δύναμη ψυχής του κάθε ανθρώπου να σταθεί απέναντι από τα προβλήματα του και να παλέψει! Να παλέψει για τον εαυτό του και αυτούς που αγαπάει! Έτσι αποφάσισε να κολυμπήσει ως την κορυφή της ρουφήχτρας, όσο δύσκολο και αν αυτό φαινόταν, ώστε να συναντήσει τους φίλους του και να μιλήσουν. Αποχαιρέτησε όλα τα παιδιά και κίνησε για την κορυφή της χαοτικής αυτής απειλής... Φυσικά μόλις απομακρύνθηκε, η μπαλαρίνα πλησίασε την πόλη, χαμογελώντας στα παιδιά με ευγνωμοσύνη...

14. Ο κόσμος των μυστικών

Ο Ντίμι είχε βρεθεί βαθύτερα από όλα τα μέλη της παρέας! Βρισκόταν σε μια πόλη κάτω από την γη! Σκοτεινή, μυστήρια και αφιλόξενη! Γεμάτη με βρόμικα μαγαζιά, σκουπίδια και σκοτάδι! Χαοτικό σκοτάδι! Οι κάτοικοί της ήταν μικροπρεπείς και μυστικοπαθείς, καλυμμένοι με μαύρους μανδύες, που διέθεταν κουκούλες, οι οποίες έκρυβαν το πρόσωπό τους! Έμοιαζε πραγματικά με κόλαση το μέρος αυτό! Αναρωτήθηκε γιατί άραγε βρισκόταν εκείνος εκεί, καθώς και για την προέλευση όλων των υπόλοιπων σκοτεινών κατοίκων...

Φοβισμένος και απηυδισμένος, μπήκε στο πρώτο μαγαζί που βρήκε μπροστά του, ελπίζοντας να βρει μια κάπως φιλόξενη στέγη. Το μαγαζί αυτό τελικά ήταν ένα κέντρο διασκεδάσεως, αν και οι πελάτες του, κάθε άλλο από χαρούμενοι έμοιαζαν.

«Τώρα θα σας πω εγώ πώς κατέληξα σε αυτό το καταραμένο μέρος!» αναφώνησε ένας τρομαχτικός τύπος από ένα τραπέζι στο κέντρο του μαγαζιού, και όλοι άρχισαν να ουρλιάζουν, για προτρέποντάς τον να ξεκινήσει!

«Ήταν φωτεινοί καιροί τότε! Ζούσα σε μια μαγική πολιτεία με αγαπημένα, πολύ αγαπημένα μου πρόσωπα! Ο καιρός περνούσε όμορφα, γλυκά! Ο καθένας ζούσε για τον άλλον! Προστατεύαμε ο ένας τον άλλον και αγαπιόμασταν βαθιά! Όμως όλα αυτά σταμάτησαν τόσο απότομα! Ένα βράδυ ένας σκοτεινός άντρας ήρθε και με βρήκε την ώρα που περπατούσα αμέριμνος στους δρόμους της πόλης μου... Μου μίλησε για μια επιχείρηση που θα του επέφερε τεράστια κέρδη! Εγώ

θαμπώθηκα! Μου πρότεινε να τον βοηθήσω και εγώ δέχτηκα τυφλός από τα αμέτρητα κέρδη! Το χειρότερο όμως ήταν πως τυφλωμένος από το χρήμα, αποφάσισα να μην πω σε κανέναν για την επιχείρησή μου, ούτε καν στους πιο στενούς μου φίλους, φοβούμενος πως θα με εκμεταλλευτούν και θα σπαταλήσουν τα κέρδη μου! Από εκείνη την μέρα έμπλεξα με τον υπόκοσμο, αλλά δεν καταλάβαινα πόσο κακό έκανα στον εαυτό μου! Όταν πια συνειδητοποίησα πως αν δεν ξέφευγα από αυτήν την ζωή θα χανόμουν, δεν εμπιστευόμουν κανέναν... Έτσι δεν μίλησα σε κανέναν! Αποφάσισα να το αντιμετωπίσω μόνος μου! Απέτυχα... Οπότε επέλεξα να κρυφτώ! Έμαθα από τους πολύ αξιόπιστους, (λέμε τώρα), συνεργάτες μου για αυτήν εδώ την καταραμένη πολιτεία και ήρθα εδώ! Μακάρι να μην είχα κρύψει τίποτα από τους φίλους μου! Τώρα θα ζούσα ακόμα ευτυχισμένος!» είπε ο άντρας και δάκρυσε.

«Η ιστορία σου μοιάζει πολύ με την δική μου!» αναφώνησε ένας άλλος άντρας. «Βλέπεις και εγώ ζούσα σε μια ονειρική πολιτεία! Είχα οικογένεια και φίλους! Με αγαπούσαν όσο τίποτα άλλο στον κόσμο, όπως και εγώ αυτούς! Περνούσαμε ωραία! Αλληλοβοηθιόμασταν και διασκεδάσαμε όλοι μαζί! Μέχρι που... Άρχισα να λαμβάνω απειλητικά μηνύματα! Ακόμα αν με ρωτήσετε δεν θα ξέρω από ποιόν! Τα μηνύματα έλεγαν πως κάποιος με παρακολουθεί και θα με σκοτώσει πολύ σύντομα! Μέρα με την μέρα ένιωθα πως ο κίνδυνος πλησίαζε! Αντί όμως να μιλήσω στους κοντινούς μου ανθρώπους, δείλιασα! Αυτή η καταραμένη μυστικοπάθειά μου με κατέστρεψε! Φοβόμουν μήπως γελάσουν εις βάρος μου! Ακόμα και ότι τα έστειλναν εκείνοι σκέφτηκα! Οπότε αποφάσισα να εξαφανιστώ! Ένας άντρας μου είχε μιλήσει

κάποτε για αυτήν την υπόγεια κόλαση! Έτσι έφτασα εδώ! Αν δεν τους το είχα κρύψει, θα ήμουν χαρούμενος τώρα!» είπε ο άντρας και με τη σειρά του δάκρυσε.

Μετά από τις διηγήσεις των δύο αντρών όλοι οι πελάτες του μαγαζιού άρχισαν να αναπολούν την δικιά τους χαμένη ευτυχισμένη ζωή. Οι ιστορίες όλων έμοιαζαν μεταξύ τους! Όλοι ανεξαιρέτως είχαν κρύψει είτε ένα γεγονός, είτε ένα συναίσθημα από τους αγαπημένους τους ανθρώπους και έτσι διάλεξαν μια καταραμένη, αιώνια απομόνωση...

Ο Ντίμι άρχισε να αναρωτιέται μήπως τελικά έχει κάτι κοινό με αυτούς τους ανθρώπους, αφού ο ίδιος σπανίως αποκάλυπτε τα συναισθήματά του και εμπιστευόταν κανέναν! Πολλές φορές έκρυβε ακόμη και τα θετικά του συναισθήματα από τους αγαπημένους του, φοβούμενος μήπως τα εκμεταλλευτούν. Σκέφτηκε πως ίσως για αυτό είχε καταλήξει και εκείνος σε αυτήν την πολιτεία! Ήταν κρυψίνους! Γιατί άραγε δεν φανέρωνε ποτέ την αγάπη του; Αναλογίστηκε πόσο λάθος ήταν αυτό! Λόγω αυτής του της μυστικοπάθειας άκουσε μια άγνωστη φωνή, αντί να εμπιστευτεί και να πιστέψει στην αγάπη των κοντινότερών του φίλων! Έπρεπε να επανορθώσει! Αποφάσισε να επιστρέψει στην ρουφήχτρα! Να εμπιστευτεί τους φίλους αλλά και τις ίδιες του τις δυνάμεις όπως χρειάζεται να συμβαίνει στην πραγματική φιλία! Έτσι όλα θα διορθώνονταν! Όμως πως θα το κατάφερνε αυτό; Ιδέα δεν είχε για τον δρόμο της επιστροφής!

Ο άνθρωπος που διηγήθηκε πρώτος την ιστορία του, τον πλησίασε και του είπε: «Ξέρω που θες να πας! Τρία μέτρα μακριά από αυτό το μαγαζί υπάρχει ένα λαγούμι κάτω από ένα μεγάλο καπάκι τσουκάλας! Ναι καλά άκουσες! Περπάτα μέσα

στο λαγούμι! Θα οδηγηθείς κατευθείαν στον πάτο της ρουφήχτρας! Ύστερα κολύμπα μέχρι την κορυφή της! Είναι πολύ δύσκολο, αλλά πιστεύω πως μπορείς να το καταφέρεις! Για τους φίλους σου!»

«Φυσικά και μπορώ! Θα το κάνω! Όμως πού ξέρεις τι σκεφτόμουν;» αναρωτήθηκε ο Ντίμι.

«Ξέρω πράγματα που δεν γνωρίζεις...» αποκρίθηκε πονηρά ο άντρας.

Ο Ντίμι αποφάσισε να μην χάσει άλλο χρόνο! Ακολουθώντας τις οδηγίες του άντρα έφτασε στο λαγούμι και κίνησε για την ρουφήχτρα... Όταν έφυγε η μπαλαρίνα εμφανίστηκε στους κατοίκους της πόλης! Τραγούδησε μια ονειρική μελωδία, η οποία μετέφερε μαγικά όλους τους άντρες στις πολιτείες που είχαν ζήσει κάποτε ευτυχισμένα, δίνοντας τους την ευκαιρία να επανορθώσουν! Έτσι τους ευχαρίστησε έμπρακτα για την βοήθειά τους!

15. Η πραγματική ερμηνεία

Όλα τα παιδιά τώρα ταξίδευαν για την ρουφήχτρα, αποφασισμένα να σώσουν τους φίλους τους! Η Μίκα όμως; Τι απέγινε η Μίκα; Η κοπέλα λοιπόν βρισκόταν ακόμα στην ρουφήχτρα και πάλευε με το μανιακό νερό! Παρόλο που δεν της είχαν απομείνει αρκετές δυνάμεις, πιστή στην φιλία και τα ιδανικά της, πάλευε, ελπίζοντας πως αν βγει νικήτρια όλα θα γίνουν όπως πριν! Αλλά μαχόταν ατελείωτα! Οι δυνάμεις της την είχαν εγκαταλείψει πια! Όταν πια αποφάσισε να παραδοθεί στο νερό, άκουσε την φωνή της Άννας: «Μίκα κράτα γερά! Έρχομαι!»

«Και εγώ παιδιά!» φώναξε ο Κώστας.

«Και εγώ!» ούρλιαξε η Κάτια.

«Και εμείς!» αναφώνησαν τα άλλα δύο αγόρια που συναντήθηκαν όσο κολυμπούσαν.

Η Μίκα ενθουσιάστηκε! Ένα τεράστιο χαμόγελο φώτισε το πρόσωπό της και γεμάτη με δύναμη συνέχισε να παλεύει! Σταθερά η Άννα και ο Κώστας από τον ουρανό και ο Τέο, η Κάτια και ο Ντίμι από την θάλασσα κόντευαν να φτάσουν το σημείο της ρουφήχτρας, στο οποίο βρισκόταν η Μίκα. Όμως λίγο πριν καταφέρουν να αγγίξουν το κορίτσι, ένα κόκκινο φως δημιούργησε έναν κόκκινο, κυκλικό τοίχο γύρω από την Μίκα, εμποδίζοντας τα παιδιά να φτάσουν στον προορισμό τους! Το κάθε παιδί πάλευε προσπαθώντας να ρίξει τον τοίχο όμως ήταν αδύνατο! Όλα πάλευαν με την ψυχή τους, όμως ήταν ανέφικτο!

«Τι συμβαίνει τώρα;» φώναξε η Κάτια.

«Χα, χα, χα!» γέλασε η γνώριμη σε όλους, ύπουλη φωνή. «Νομίζατε πως θα ήταν τόσο εύκολο να γίνετε πραγματικοί φίλοι;» είπε.

«Δεν περάσαμε και λίγα, απαίσια φωνή!» αντιμίλησε ο Κώστας.

«Κάτσε λίγο!» φώναξε η Μίκα. «ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΙ ΦΙΛΟΙ!» ούρλιαξε.

«Δεν το νομίζω!» φώναξε πιο δυνατά η φωνή.

«ΕΓΩ ΟΜΩΣ ΤΟ ΠΙΣΤΕΥΩ! Ακολουθήσαμε και θα ακολουθούμε πάντα τα ιδανικά της πραγματικής φιλίας! Παλέψαμε όλοι, για να ενωθούμε ξανά! Έτσι αγωνιστήκαμε όλοι για την φιλία μας! Αποδεχτήκαμε ο ένας τον άλλον όπως είναι, για αυτό είμαστε τώρα όλοι εδώ! Θυσιάσαμε την προσωπική μας άνεση, για να βρούμε ξανά ο ένας τον άλλον! Και το σημαντικότερο! Εμπιστευόμαστε ο ένας τον άλλον, γιατί αγαπιόμαστε βαθύτερα από κάθε άλλη παρέα στον κόσμο! ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΙ ΦΙΛΟΙ!» φώναξε ακόμα πιο δυνατά η Μίκα.

Με τα λόγια της Μίκας εμφανίστηκε μέσα στην ρουφήχτρα η μπαλαρίνα και είπε: «Παιδιά μπράβο σας! Αποδείξατε την αγάπη σας ο ένας για τον άλλον! Μην ακούτε αυτήν την τερατώδη φωνή! Παλέψτε! Θα τα καταφέρετε!»

«Όχι τόσο γρήγορα ανόητη μπαλαρίνα!» ούρλιαξε η φωνή. «Για να δω τι θα κάνουν, ΤΩΡΑ;» συνέχισε.

Η φωνή έστειλε από ένα θαλάσσιο τέρας στο κάθε παιδί! Το κάθε πλάσμα ήταν διπλάσιο από το κάθε παιδί! Ήταν φανερό πως όλοι βρίσκονταν σε πολύ δύσκολη θέση! Ακόμα και η

μπαλαρίνα δεν ήξερε πώς να βοηθήσει! Όμως κάτι περίεργο συνέβη με το τέρας της Μίκας! Με το που το κοίταξε αυτό εξαφανίστηκε! Η φωνή πείσμωνσε! Έστειλε με μανία σε εκείνη ένα τέρας τριπλάσιο! Πάλι το ίδιο συνέβη! Περιττό να πούμε πως ακριβώς το ίδιο συνέβη με ένα τέρας τετραπλάσιο, πενταπλάσιο και εξαπλάσιο της αντίστοιχα! Η Μίκα ενθουσιάστηκε, αλλά δεν ήξερε τι να κάνει, για να βοηθήσει τα υπόλοιπα μέρη της παρέας, με τα οποία ήταν χωρισμένη, εξαιτίας του κόκκινου τοίχου...

«Μίκα! Ξέρω τι συνέβη! Επειδή υποστήριξες με την ψυχή σου την φίλια και τα ιδανικά της, αυτή η φωνή δεν έχει την δύναμη να σε πειράξει! Είσαι η μόνη που μπορεί να βοηθήσει την παρέα! Η μόνη! Σκέψου γρήγορα!» φώναξε η μπαλαρίνα.

«Και έτσι να είναι, δεν μπορεί να κάνει τίποτα, για να σώσει την παρεούλα της! Κοίτα τους όλους άμυαλη μπαλαρίνα! Είναι όλοι έτοιμοι να παραδοθούν στα χέρια των τεράτων! Και η ανόητη φίλια τους δεν μπορεί να τους βοηθήσει τώρα!» είπε γελώντας υστερικά η φωνή.

«Όχι! Δεν θα τους αφήσω έτσι! Μπαλαρίνα κάτι θα υπάρχει, για να σωθούμε! Σίγουρα θα έχουμε ξεχάσει κάποια λεπτομέρεια από αυτό το ονειρικό ταξίδι! Μια λεπτομέρεια που θα μας σώσει!» φώναξε η Μίκα.

Η μπαλαρίνα γνώριζε πολύ καλά την λεπτομέρεια που τα παιδιά αγνοούσαν, όμως ήταν υποχρεωμένη να περιμένει η Μίκα να την κατανοήσει.

«Μίκα σε παρακαλώ κάνε γρήγορα!» φώναξε ο Ντίμι. «Αλλιώς όλα θα τελειώσουν! Κοίτα τα κορίτσια! Σε λίγο το τέρατα θα τις

κατασπαράξουν! Δεν έχουν πολλές δυνάμεις!» συνέχισε έτοιμος να κλάψει.

Η μπαλαρίνα κοίταξε γύρω της! Όλα ήταν έτοιμα να καταστραφούν! Όχι δεν θα το επέτρεπε αυτό! Ήταν υπερασπίστρια της πραγματικής φιλίας!

«Σκέψου το ποίημα Μίκα! Ξέρεις, οι στίχοι δεν είναι τόσο προφανείς όσο φαίνονται!» φώναξε.

«Λοιπόν...» σκέφτηκε η Μίκα. «Έξι στροφές γύρω από τον σημαντικό κόσμο σας κάντε!

Και ύστερα πετάξτε ως το φως του άλλου πολιτισμού!

Τέλος το πιο βαθύ του και ανεξερεύνητο σημείο του αφουγκραστείτε!»

«Τι βαθύ νόημα μπορεί να κρύβουν οι ανόητοί σου στίχοι μπαλαρίνα;» ρώτησε υποτιμητικά η φωνή.

«Ξέρω! ΞΕΡΩ!» ούρλιαξε η Μίκα. «Οι στίχοι δεν κυριολεκτούν! Ο άλλος πολιτισμός είναι ο καθένας από εμάς! Και είμαστε έξι! Οι έξι στροφές έπρεπε να γίνουν γύρω από εμάς! Μία στον καθένα!»

Αμέσως η Μίκα πήρε φόρα και κατάφερε να περάσει μέσα από τον κόκκινο αδιαπέραστο τοίχο! Αψηφώντας τα τέρατα αγκάλιασε το κάθε παιδί από μια φορά!

«Γρήγορα Μίκα προχώρα στον επόμενο στίχο!» ούρλιαξε η μπαλαρίνα.

«Το φως του άλλου πολιτισμού είναι... Είναι το μυαλό μας! Αυτό που μας φωτίζει με γνώση και μαθήματα! Χρειαζόταν να κατανοήσουμε το μυαλό των άλλων ως προς... Ως προς εμάς!

Παιδιά ξέρω πως με αγαπάτε και δεν θέλετε να με αλλάξετε! Με θέλετε όπως είμαι!» φώναξε η Μίκα.

«Παιδιά σκεφτόσασταν πως σας πιέζω! Με την συμπεριφορά μου δεν σας άφηνα να αναπνεύσετε! Με αγαπάτε αλλά κουράζεστε από έναν άνθρωπο που συνέχεια σας δείχνει πώς να κινηθείτε! Και ας είναι από αγάπη!» είπε με τη σειρά της η Άννα.

«Παιδιά γνωρίζω πως κουραζόσασταν από το γεγονός πως παρεξηγούσα την διαφορετική σας συμπεριφορά! Στο κάτω κάτω η διαφορετικότητα είναι δύναμη!» συνέχισε η Κάτια.

«Παιδιά κατανοώ πως θεωρούσατε πως ίσως δεν σας εκτιμώ τόσο, λόγω των περιστασιακών λεγόμενων μου! Φοβόσασταν πως αυτά που λέω τα εννοώ!» αποκρίθηκε ο Κώστας.

«Και εγώ γνωρίζω πως θα θέλατε να δείχνω λίγο περισσότερο τα συναισθήματά μου! Να σας δείχνω κάποιες φορές πόσο σας αγαπώ!» είπε ο Ντίμι.

«Ναι... και εγώ ξέρω πως πράγματι με θεωρείτε θαρραλέο! Όμως στενοχωριέστε που παρόλο το θάρρος μου, σπάνια τολμώ να σας εκφράσω την αληθινή άποψη μου για εσάς!» είπε και ο Τέο.

Τότε μαγικά, τα τέρατα εξαφανίστηκαν! Αυτό έδωσε στα παιδιά δύναμη να συνεχίσουν να ερμηνεύουν το ποίημα!

«Για να δούμε! Ο τελευταίος στίχος... Το πιο βαθύ και ανεξερεύνητο σημείο του κάθε ανθρώπου είναι... Είναι η καρδιά του φυσικά! Ποιος έχει κατανοήσει πλήρως τα συναισθήματα κάποιου άλλου για εκείνον; Χρειαζόταν να

ερμηνεύσουμε τις καρδιές ο ένας του άλλου!» αναφώνησε η Μίκα.

Πριν προλάβει η Μίκα να μιλήσει, φωνή έστειλε ένα κόκκινο φως, για να την τυλίξει, ήξερε πως αυτή ήταν η τελευταία της ελπίδα να νικήσει! Όμως η μπαλαρίνα με μια μαγική χορευτική κίνηση εξαφάνισε το φως, όπως και τον κόκκινο τοίχο! Η φωνή τότε άρχισε να ουρλιάζει! Όσο περισσότερο ούρλιαζε, τόσο πιο πολύ εξασθενούσε η έντασή της, μέχρι που δεν ακουγόταν πια καθόλου!

«Ντίμι, ξέρουμε πως νιώθεις για εμάς! Είμαστε αληθινοί σου φίλοι και μας αγαπάς πάρα, μα πάρα πολύ! Όπως και εμείς άλλωστε! Δεν πειράζει που καμιά φορά διστάζεις να μας το δείξεις!» είπε η Μίκα στοργικά.

«Μίκα, ξέρουμε πως μαζί μας νιώθεις ασφάλεια και ξεγνοιασιά! Πως είσαι ευτυχισμένη! Μην φοβάσαι έτσι θα μείνουμε πάντα και θέλουμε να μείνεις πάντα το πιο θετικό και ελπιδοφόρο πλάσμα της παρέας!» της απάντησε ο Ντίμι.

«Κώστα, γνωρίζουμε πως μας εκτιμάς πραγματικά και θα έκανες τα πάντα για εμάς! Όπως και εμείς! Και κατά βάθος μας αρέσει το χιούμορ σου! Δεν θέλουμε να αλλάξεις! Ίσως απλά καμιά φορά να μας επιβεβαιώνεις την εκτίμησή σου...» αποκρίθηκε η Άννα.

«Άννα, καταλαβαίνουμε πως φοβάσαι μην μας χάσεις! Για αυτό είσαι λίγο, όσο πατάει ο ιπποπόταμος, υπερβολική καμιά φορά! Αλλά αυτό δεν θα γίνει ποτέ! Γιατί σε αγαπάμε και σε εκτιμούμε όσο και εσύ! Θέλουμε πάντα να μας οργανώνεις, να κρατάς ζωντανό το πνεύμα της παρέας αλλά να μην αγχώνεσαι

τόσο για τα συναισθήματα μας, είναι αγχωτικό...» της απάντησε ο Κώστας χαμογελώντας.

«Τέο, γνωρίζουμε πως μας θεωρείς πραγματικά φίλους σου και πως μας αγαπάς! Επίσης είσαι ο πιο θαρραλέος και πάντα θα μπαίνεις μπροστά για εμάς! Σε αγαπάμε πάρα πολύ! Και αυτό δεν θα αλλάξει στην αιωνιότητα!» είπε η Κάτια.

«Κάτια καταλαβαίνουμε πως καμιά φορά νιώθεις πως σε αδικούμε, δεν σκεφτόμαστε το ίδιο με εσένα! Αλλά ακριβώς επειδή σε εμπιστευόμαστε και σε αγαπάμε, σου εκφράζουμε την άποψή μας! Είσαι πολύ σημαντικό μέλος τα παρέας! Θέλουμε να μείνεις για πάντα όπως είσαι! Όπως και εμείς θα μείνουμε ο καθένας όπως είναι!» είπε στο τέλος ο Τέο.

«Παιδιά με συγκινήσατε αλήθεια! Είστε πραγματικοί φίλοι και αυτό δεν θα αλλάξει ποτέ!» αναφώνησε η μπαλαρίνα.

Ύστερα τραγούδησε μια γλυκιά μελωδία και τα παιδιά μεταφέρθηκαν μαγικά, ακριβώς έξω από το πάρκο του Μοσχάτου. Ήταν ακόμη μεσάνυχτα... Τίποτα δεν είχε αλλάξει στον δικό τους κόσμο! Το μουσικό κουτί βρισκόταν στα χέρια της Άννας. Εκείνη το άνοιξε και μέσα η μπαλαρίνα, σε πολύ μικρότερη μορφή χόρευε στον ρυθμό μιας ονειρικής μουσικής μέσα στο πλοίο, πάνω στο οποίο σάλπαραν για την αξέχαστη περιπέτεια τους! Ο Τέο συνειδητοποίησε πως κρατούσε ένα γράμμα στα χέρια του! Ήταν από την μπαλαρίνα και έλεγε: «Το μουσικό κουτί θα ξεδιπλώσει ξανά την μαγεία του, στην επόμενη παρέα που θα το ανοίξει!»

Όλα τα παιδιά χαμογέλασαν πλατιά και αγκαλιάστηκαν σφιχτά! Ήξεραν πως θα μείνουν φίλοι για πάντα!

16. Είκοσι χρόνια μετά

Είκοσι χρόνια αργότερα η Άννα καθάριζε φουριόζα το σπίτι της με τη βοήθεια της δεκατριάχρονης κόρης της Αλκυόνης. Εντός πέντε λεπτών θα τους επισκέπτονταν όπως κάθε Σάββατο ο Τέο, η Μίκα, η Κάτια, ο Ντίμι και ο Κώστας, μαζί με τα παιδιά τους, συνομήλικα της Αλκυόνης, Μαρία, Ηλιάνα, Αντρέα, Βασίλη και Άγγελο. Το μουσικό κουτί είχε παραμείνει όλα αυτά τα χρόνια πάνω στο τραπέζι του σαλονιού, όπου η μεγάλη παρέα έτρωγε και συζητούσε. Η Άννα δεν άφηνε την Αλκυόνη και τους φίλους της να το αγγίξουν. Της έλεγε πως δεν έχει φθάσει ακόμα η κατάλληλη στιγμή χαμογελώντας. Η Αλκυόνη φυσικά δεν καταλάβαινε τα λόγια της μητέρας της αλλά την άκουγε. Σε πέντε λεπτά όλοι οι καλεσμένοι είχαν φτάσει. Τα παιδιά αποφάσισαν να πάνε στο δωμάτιο της Αλκυόνης αλλά η φωνή της Κάτιας τα διέκοψε: «Μια στιγμή παιδιά! Θα θέλατε να πάρετε μαζί σας το μουσικό κουτί;»

«Μα η κυρία Άννα δεν μας αφήνει μαμά!» αποκρίθηκε η Ηλιάνα.

«Νομίζω πως τώρα έφτασε η κατάλληλη στιγμή Ηλιάνα μου! Εμείς θα πάμε μια βόλτα... Να προσέχετε!» είπε χαμογελώντας πονηρά η Άννα.

«Πολύ!» συμπλήρωσε γελώντας ο Κώστας.

Τα παιδιά ενθουσιασμένα πήραν το μουσικό κουτί και κλείστηκαν στο δωμάτιο της Αλκυόνης. Ο Τέο, η Μίκα, η Κάτια, η Άννα, ο Ντίμι και ο Κώστας περίμεναν λίγο, μέχρι που άκουσαν την μαγική φωνή της μπαλαρίνας! Ολόδια με την

φωνή που είχαν ακούσει εκείνα τόσα χρόνια πριν! Μια νέα περιπέτεια ξεκινούσε...

ΤΕΛΟΣ

Συγγραφέας, η Μυρτιάννα Σιμσερίδου, 14 ετών,
όπως και όλοι-ες οι πρωταγωνιστές της παρέας
και η ζωγράφος του εξωφύλλου.

myrtosimse@gmail.com